«TKP» ÜZERİNE

ZEKİ ERGİNBAY

KURTULUŞ
SOSYALİST DERGİ
YAYINLARI

«TKP» ÜZERİNE

●

Zeki ERGİNBAY

«TKP» ÜZERİNE/Zeki ERGİNBAY
KURTULUŞ Sosyalist Dergi Yayınları 1/ŞUBAT-1978
Sahibi İsmail AYÇİÇEK/Sorumlu Md: Mustafa EKER
Yazışma Adresi Posta Kutusu 308/Kızılay-ANKARA
Dizgi-Baskı : UFUK Matbaası

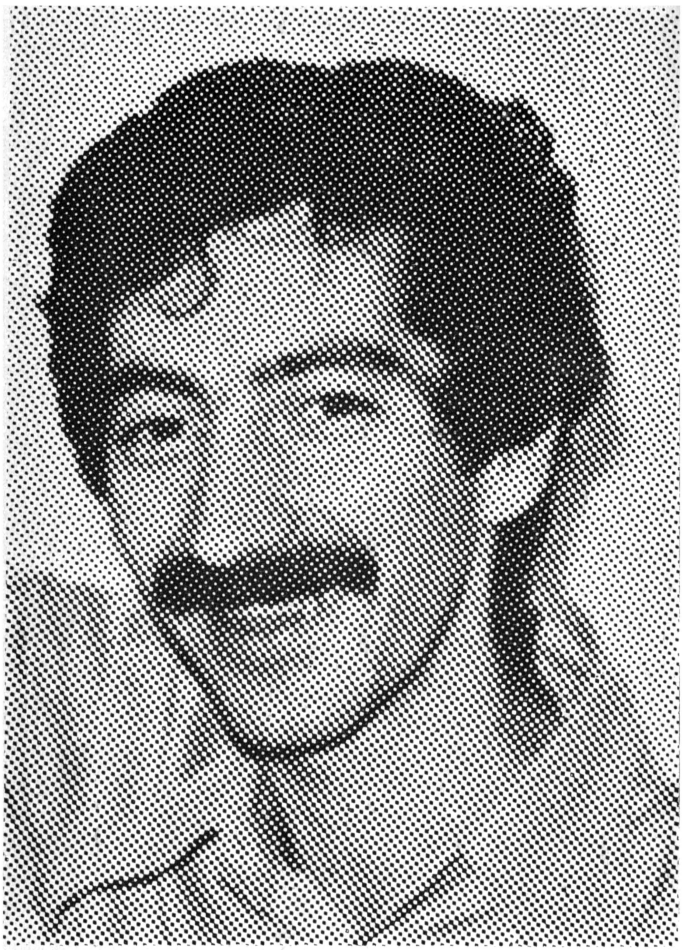

ZEKİ ERGİNBAY

(1948 — ....)

« TKP »
ÜZERİNE

Zeki Erginbay

KURTULUŞ Sosyalist Dergi YAYINLARI : 1

YAYINEVİ'NİN ÖNSÖZÜ

22 aydır yasaklamalara, toplattırmalara ve çeşitli yoğun baskılara rağmen yayınını düzenli bir şekilde sürdürmeyi başaran KURTULUŞ, bir gereksinmeyi karşılamak amacıyla kitap yayınlarına başlamış bulunuyor.

KURTULUŞ'un eski sayılarının artan istekler karşısında bulunamaz duruma gelmesi, yayınlanan yazıların kitaplar halinde basılmasını zorunlu kılıyordu.

KURTULUŞ Sosyalist Dergi Yayınlarının birinci kitabı olarak, Aralık-1976 tarihli sayısında KURTULUŞ imzasıyla basılan «TKP» ÜZERİNE başlıklı incelemeyi yayınlamayı uygun gördük.

Bu seçimin ikili bir anlamı olduğu kanısındayız. Birincisi: «TKP» ÜZERİNE başlıklı incelemeyi yoğun çalışmalar sonucu hazırlayan ZEKİ ERGİNBAY yoldaşımız, bundan bir yıl önce 23 OCAK 1977 tarihinde faşistlerce kaçırılmış, 12 gün süren işkenceden sonra kalbine sıkılan tek bir kurşunla katledilmişti. İkincisi: En somut ifadesini «TKP» ÜZERİNE isimli incelemesinde bulan net ve berrak görüşlerinin, bugün unutturulmak istenmesidir.

KURTULUŞ Sosyalist Dergi Yayınları, eski sayıların bulunamamasından dolayı bir gereksinim haline gelen inceleme ve araştırmaların kitap halinde basımı çalışmalarına devam edecektir.

KURTULUŞ Sosyalist Dergi
YAYINLARI

ZEKİ ERGİNBAY'IN ANISI MÜCADELEMİZE ÖNDER OLSUN

Oligarşi bir yoldaşımızı daha aramızdan aldı. Yiğit, kararlı ve mütevazi bir sosyalist olan ZEKİ ERGİNBAY sekiz gün süren işkence sonucunda kahpece katledildi. Zeki'nin öldürülüşü oligarşinin bugüne kadar ki saldırılarında yeni bir dönemdir.

Ülkü Ocaklı faşistlerce vurularak öldürülen Cerrahpaşa Tıp Fakültesi öğrencisi 2 yurtsever'in cenazesinden bir gün sonra, İstanbul'un en kalabalık semtlerinden birinde güpegündüz kaçırılan ZEKİ ERGİNBAY'a sekiz gün boyunca işkence yapıldı. Elektrik verildi. Zincirlendi. Vücudunun çeşitli yerleri jiletlerle kesildi, parçalandı, vücudunda sigaralar söndürüldü. 8 gün, 8 gece yoldaşımıza it sürüleri tekrar, tekrar saldırdı. Ve sonunda kahpece katlettiler. Göğsünden tek bir kurşunla vurdular. Ustaca, profesyonelce.

ZEKİ ERGİNBAY'ın katilleri bulunamadı. Bulunamayacak da. Onu siyasi polisin zindanlarında görenler

var. Oysa polis, ailesinin başvurusu üzerine savcılığın sorusunu; «elimizde böyle bir kişi yok» diye cevaplandırdı.

Ailesi onun faşistler tarafından kaçırılmış olabileceğini düşünmüştü. Ülkü Oçaklı faşistlerin elindeki EDİRNEKAPI yurdunda olabilirdi. Cumartesi günü savcılığa başvuruldu. Verilen dilekçede yurdun aranması istendi. Her gün en ufak bir nedenle devrimcilerin kaldıkları yurtları aratan savcılık; «tatil» nedeniyle dilekçeyi red etti. Dilekçe Pazartesi günü yeniden verildi. Çarşamba günü ZEKİ ERGİNBAY İstanbul civarında bir ormanlıkta ölü olarak bulundu. Yapılan otopsi sonuçlarına göre öldürüleli 3 ya da 4 gün olmuştu. Yani savcının Edirnekapı yurdunun aranması için verilen dilekçeyi reddettiği gün. Edirnekapı yurdu yoldaşımızın cenaze töreninden bir gün sonra arandı. Yurt hemen hemen boştu. Bir miktar boş mermi kovanı ve bir kanlı satır bulundu. Kimbilir hangi devrimcinin kanı bulanmıştı.

ZEKİ ERGİNBAY'ın katili kimdir?

Siyasi poliste görülmesine rağmen; «yok» diyen siyasi polis mi? Emniyet müdürü mü? Yoksa MİT, kontrgerilla mı? Edirnekapı yurdundaki ya da başka yerlerdeki faşistler mi? Yurdun aranması için verilen dilekçeyi reddeden savcı mı? Yurdun aranmasını 3 gün boyunca savsaklayan yetkililer mi? Yurdun aranacağını faşistlere haber verip, önceden boşalttıranlar mı? Yoksa bütün başvuruları cevapsız bırakan İçişleri Bakanı mı?

Bunların hepsi ZEKİ ERGİNBAY'ın katilleridir. Onun katili işçi-emekçi sınıfların ve onların öncüleri sosyalistlerin düşmanı oligarşidir. ZEKİ'nin ve diğer yüzlerce yurtseverin, sosyalistin katili oligarşidir, oligarşik devlettir.

Oligarşi işçilerin-emekçilerin tüm demokratik haklarına azgınca saldırmaktadır. Onun arzusu, demokratik hakların tümüyle ortadan kaldırıldığı, tek bir muhalif sesin dahi kalmadığı bir devlet biçimidir ve bu; faşist devlettir. Oligarşik devletin tüm organları yukarıdan a-

şağıya Türkiye halklarına saldırıyor. Diğer taraftan da «sivil» faşist güçleri ile oligarşi, faşist devlet için kitle tabanı oluşturmaya çalışıyor.

•ZEKİ ERGİNBAY'ın hunharca öldürülüşü çeşitli açılardan yeni bir cinayetler döneminin başlangıcıdır. Öldürülüş biçimi bunun bir kanıtıdır.

Oligarşi mesleki örgütlere, demokratik örgütlere de yeni bir biçimde saldırıya geçti. Yıkamadığı, yok edemediği mesleki ve demokratik örgütlerdeki en bilinçli, en kararlı unsurlara saldırıyor. Bu örgütlere yılgınlığı yerleştirmeye çalışıyor. Ama aldanıyorlar. Demokratik kuruluşların önderleri emperyalizme ve oligarşiye karşı Demokratik Halk Devrimi mücadelesinin birer parçasıdırlar. Onlar devrimci mücadelenin yılmaz omuzdaşlarıdırlar. Onları yıldıramayacaklar, çünkü, onlar faşizme karşı omuz omuza mücadelenin bilincindedirler.

Gün mücadele günüdür. Gün faşizme karşı sımsıkı birleşme, kenetlenme ve kavga günüdür. Faşizme karşı omuz omuza olma günüdür. Yılgınlığın, pasifizmin aramızda yeri yok. Düşman bellidir. Düşman, faşist devlete geçmek için saldıran oligarşi ve ardındaki emperyalizmdir.

Bu oligarşik devlet yıkılmadıkça, oligarşinin egemenliği yerle bir edilmedikçe, emperyalist işgal kırılmadıkça, faşizme karşı mücadelemizin zaferi mümkün değildir.

Elimizde tüm demokratik hakları emperyalizme ve oligarşiye karşı birer savaş siperi haline getirmeliyiz. Her biri için sonuna kadar savaşmalıyız. Demokratik haklar işçilerin-emekçilerin Demokratik Halk Devrimi mücadelesinin nefes borularıdır. Bize taze hava verirler. Soluk aldırırlar. Ancak faşizme karşı mücadelenin zaferi demokratik hakların savunulması, ilerletilmesi ile gerçekleşemez. Demokratik haklar, devrim mücadelesinin yan ürünleridir. Geçerken kazanılan mevzilerdir. Esas olan Demokratik Halk Devrimi'nin zaferidir.

Bir ZEKİ öldü yüzlerce, binlerce yeni ZEKİ saflarımıza katıldı, katılıyor. ZEKİ'yi vuranlar, onun görev bayrağını yere düşüreceklerini sandılar. Oysa, onlarca yüzlerce el o bayrağa uzandı, daha yükseklere kaldırıyor. Onun mücadelesi devrimin yüzlerce sıra neferi tarafından sürdürülüyor.

ZEKİ yoldaşımız yiğitti. Emperyalizme, ve oligarşiye karşı, faşist saldırılara karşı en ön safta idi. Aktif mücadelenin içindeydi. Onun yiğitliği bize örnek olmalı. ZEKİ yoldaşımız kararlı bir sosyalistti. Ne 12 Mart'ın işkencehaneleri, ne de günümüzün baskı ve zulmü onu yıldırmadı. ZEKİ yoldaşımız çalışkandı. Her görevi üstlenir, tüm gücüyle, bilinciyle üstesinden gelirdi. Az konuşur, çok çalışırdı. Onun kararlılığı, çalışkanlığı bize örnek olmalıdır. ZEKİ yoldaşımız mütevaziydi. Onun için küçük, büyük iş yoktu. Devrim mücadelesinin bütün görevleri onun için kutsaldı. Onun mütevaziliği bize örnek olsun. Mücadelesini bıraktığı yerden sürdürelim, ilerletelim.

Anısı önder olsun.

KURTULUŞ

KURTULUŞ Sosyalist Dergi
Sayı 9
Şubat-1977'de yayınlandı

İLERİ DEMOKRASİ

Başta Türkiye devriminin strateji ve taktikleri olmak üzere TKP'nin ülkemiz işçi sınıfı hareketinin çeşitli sorunlarına getirdiği yaklaşım incelenecek olursa; bunun toplum yapımıza ve ülkemiz koşullarına uygun yaratıcı bir sentez olmaktan çok, tam tersine bugüne kadar uluslararası sosyalist pratikte başarıya ulaşmış tek olumlu örneği bulunmayan bir takım tezlerin eklektik bir bileşimi olduğu görülecektir.

Gerçekten de TKP Programı ve resmi yayın organlarında ortaya konan görüşler, Türkiye toplumunun sınıfsal yapısı ve ülkemiz koşullarının tarihi bir süreç içindeki gelişimini ciddi bir incelemeye tabi tutarak, leninist bir senteze varmaya yönelik değildir. Tamamen farklı konumlarda bulunan ülkeler için önerilen *ileri demokrasi, kapitalist olmayan kalkınma yolu* veya *ulusal demokratik devrim* gibi kapitalizmden sosyalizme geçiş tezlerini TKP, dogmatik bir zihniyetle Türkiye devriminin stratejik hattı olarak kabul etmektedir.

Böylece TKP, hem de «enternasyonalizm» adı altında; her ülkedeki proleter devrimcilerine düşen kendi ülkelerinin somut koşullarını ve spesifik özelliklerini tah-

lil ederek leninizmin evrensel ilkeleri ışığında kesintisiz devrim sürecinin strateji ve taktiklerini tayin etme görev ve zorunluluğunu üzerinden atmakta, dogmatizmin batağına saplanmaktadır. Aslında bu durum şaşırtıcı bir olgu değildir. Zira, uzun yıllar yurtdışında Türkçeyi bile Türk Dil Kurumu'nun sözlüklerinden izleyerek mülteci olarak yaşayan TKP'ci baylarımızdan başka bir tutum beklemek aslında iyiniyetli bir oportünizmden öteye geçemezdi. Yalnız burada bir noktaya daha işaret etmekte yarar var. Şimdiye kadar ülkemizdeki işçi sınıfı hareketinin gelişim süreci içinde hemen her dönemde izlenen bu iflah olmaz dogmatizm hastalığının TKP'deki yansıması -TKP merkezinin mülteci niteliğinden ötürü de- bir başka şekilde olmaktadır. Günümüze değin hareket içinde gözlenen dogmatizm sapması, tamamen, başka ülkelerin muzaffer proleter devrimlerinin strateji ve taktiklerini aynen kopya etmeye yönelik bir nitelik taşıyordu. (Örneğin sovyet ve çin devrimlerinin strateji ve taktiklerinin aynen kopya edilmek istenmesi, şehirlerden kırların fethi veya tam tersi kırlardan şehirlerin fethi tartışmaları, vs.). TKP'deki dogmatizm sapmasının içeriği ise daha farklı bir biçimde ortaya çıkmaktadır. TKP, henüz öne sürüldüğü şekliyle dünya devrimci sürecinde başarıya ulaşmış tek örneği bulunmayan, hatta gün geçtikçe sosyal pratik tarafından mahkum edilen, leninizme ters bir takım tezleri Türkiye'ye uygulamaya çalışarak akıntıya kürek çekmekte ülkemiz işçi sınıfı hareketini saptırmaya çabalamaktadır.

Bu arada belirtmeden geçilmemesi gereken bir sorun da, TKP'nin görüşlerini, incelemek ve kavramak bir yana, doğru dürüst okumadan salt sendikalardaki tepeden gelişimine kapılıp, veya 71'in darbelerinin şaşkınlığından kurtulamayıp dayanacak bir yer aramak gibi nedenlerle, imdat simidi gibi sarılanlara, alıntılarımız belki de (Marksizm-Leninizm'den oldukça uzak olduğu için) bizim uydurduğumuz (!) şeyler olarak gelebilir.

Dergimizin çıkışıyla ülkemiz solunda nüansları bir yana bırakılırsa iki ana şabloncu akımdan söz ettik. Biri Çin'de söylenen ve yapılanların tabiri caizse papağanca tekrarlanması (aradaki uzaklık nedeniyle olsa gerek, karışıklıklar olmakla birlikte kısa zamanda düzeltiliyor) bir diğeri ise bu gün hızla «ilerlemekte» olan bayların başını çektiği sağ, reformist çizgi. Biz ülkemiz koşullarında, oldukça tutarsız analizleri ve bugünkü konumları nedeniyle «Çin gözlüğü» ile sorunlara yaklaşanların sosyalist hareket içinde etkinlik kazanabileceklerine inanmıyoruz. Bu anlamda «Maocu»ları sol için tehlikeli görmüyoruz. Özellikle bu kanadın tutarsızlıklarının, bir ölçüde de güçlendirdiği sağ, reformist çizgi bugün Türkiye soluna musallat olan en önemli hastalıktır.

TKP Program ve görüşlerinin eleştirisine geçmeden önce, onun şabloncu zihniyetini iyice açığa çıkarmak amacıyla, Türkiye'ye uygulamaya çalıştığı, kapitalizmden sosyalizme geçiş tezlerini ortaya koymakta yarar var.

Bugün emperyalist-kapitalist kamp içinde yeralan ülkeleri sosyo-ekonomik gelişim düzeylerine göre ele alacak olursak bunları üç ana bölümde değerlendirebilmemiz mümkündür: Kapitalizmin ileri derecede gelişmiş olduğu emperyalist metropol durumunda olan Almanya, Fransa, İngiltere, ABD, vb. gibi ülkeler, kapitalizmin, dolayısıyla işçi sınıfının da çok cılız, hatta yok denebilecek kadar zayıf olduğu sömürgecilik boyunduruğundan yeni kurtulmuş yarı-sömürge durumundaki bazı Asya ve Afrika ülkeleri, ve bunların arasında bir konumda bulunan kapitalizmin dışa bağımlı da olsa az veya çok gelişmiş olduğu, nicel ve nitel olarak işçi sınıfının belli bir düzeyde etkin olabildiği ülkeler. (Hindistan, Türkiye ve daha yoğun bir şekilde Latin Amerika ülkeleri)

Bütün bu ülkelerde kapitalizmden sosyalizme geçiş biçimleri üzerine, bugün uluslararası işçi sınıfı hareketi içinde yoğun tartışmalar sürmekte ve bazı sağ mihraklar

tarafından «leninizm» veya «leninizme katkılar» adı altında aslında leninizmin özüne, leninist devlet ve devrim teorisine tamamen ters düşen «teoriler» ileri sürülmektedir.

Sosyal İlerleme teorisinin (1) bir parçası olarak getirilen tezlerden birisi de, kapitalizmin ileri derecede gelişmiş olduğu emperyalist metropol niteliğindeki ülkeler için önerilen İleri Demokrasi tezidir. İlk olarak sovyet ideologları tarafından ortaya atılan ve daha sonra en temel leninist ilkeyi, proletarya diktatörlüğünü dahi inkar eden bazı revizyonist Avrupa Komünist (!) Partileri tarafından geliştirilen İleri Demokrasi tezi, yukarıda değindiğimiz gelişmiş kapitalist ülkelerde sosyalist devrimden önce zorunlu bir aşama olarak ileri sürülmektedir

> «*Savaş sonrası dönemde, gelişmiş kapitalist ülkeler komünist partileri için şu soruyu yanıtlama zorunluluğu ortaya çıktı:* sınıf güçlerinin dünya düzeyindeki bugünkü dağılışı karşısında, tekelci devlet kapitalizmi ve bilimsel ve teknik ilerleme koşulları altında, emekçilerin maddi koşullarındaki değişikliklerin ve bu kitlelerde sınıf bilincinin oluşumunda ortaya çıkan yeni etkenlerin doğurduğu ortamda, *sosyalist devrime nasıl ilerlemek gerekir?*
>
> «Sorun sonunda şuna varıyordu: kesin darbeyi indirmek için devrimci ortamın gelmesini mi beklemek gerekir, yoksa iktidara işçi sınıfı ve müttefikleri tarafından el konulmasından önce, *tekelci sermayenin egemenliğini en aza indirmek amacıyla* inatçı ve sürekli bir politik ve ekonomik mücadele ile birbiri arkasından daha ileri mevziler mi kazanmak gerekir?» (Bilimsel Sosyalizm ve Sosyal Demokrasi, s. 73, italikler bize ait)

Gelişmiş kapitalist ülkeler için sosyalist devrim öncesinde zorunlu bir aşama olarak getirilen *ileri demokrasi*'nin «teorik» gerekçelerinin ortaya konduğu yukarı-

daki bu alıntıda hemen göze çarpan şu noktalara özellikle dikkati çekelim:

Birinci olarak, yukarıdaki alıntıda, tekelci devlet kapitalizmi ile sosyalizmin arasına *bir ara aşama* (ileri demokrasi aşaması) çekilebilmesi için veya daha başka bir deyişle Lenin'in

> «Tekelci devlet kapitalizmi, sosyalizmin en kusursuz *maddi* hazırlayıcısıdır, sosyalizmin *basamağıdır;* öyle ki bu tarihi dönemi sosyalizmden *hiç ara aşama ayıramaz*» (2)

Şeklindeki sözlerinin üzerine bir sünger çekebilmek için «savaş sonrası dönemin şartlarındaki değişikliklerden (!), bilimsel ve teknik ilerlemenin yarattığı koşullardan» sözedilmektedir. Ve tabii, «yeni etkenlerin doğurduğu ortamda» tekelci devlet kapitalizminden sosyalizme «ilerliyebilmek» için bir ara aşamanın, ileri demokrasi aşamasının gerekliliği ortaya çıkmaktadır!

İkinci olarak, öne sürülen tezin inandırıcı olabilmesi için komik bir gerekçe uydurulmakta, metafizik bir ikilem yaratılarak, sanki evrim döneminin devrimci görev ve çalışmalarını inkar edip «Godo'yu bekler» gibi oturup devrim krizinin gelmesini beklemeyi savunan varmış gibi, «devrimci ortamın gelmesini mi beklemek gerekir?» diye gayrıciddi bir soru sorulmaktadır. Böylece ancak zeka yaşı düşük olanların farkedemiyeceği ilkel ve demagojik ikilemlerle «tekelci sermayenin egemenliğini en aza indirmeyi» amaçlayan ileri demokrasi tezinin «teorik» izahı yapılmaktadır.

İleri Demokrasi tezinin eleştirisini, yazının ileriki bölümlerinde TKP eleştirisi ile birlikte ele alacağımızdan, burada sadece, onun içeriği bir kenara, mevcut niteliği ile bile, Türkiye gibi ülkeler için değil, ileri derecede gelişmiş kapitalist ülkeler için önerilen bir stratejik tez olduğunu, TKP'nin bunu Türkiye'ye uygulamaya kalkmakla ne kadar ciddi (!) bir «devrim» anlayışına sahip bulunduğunu söylemekle yetineceğiz.

Bilimsel içerik olarak, tamamen *barışçı geçiş* ve «silaha dayanmayan baskı» (!) dan veya bir başka deyişle, «etkin kitle hareketleriyle» desteklenen *parlamenter geçiş*'ten ibaret olan *ileri demokrasi* tezinin yanısıra TKP yayın organlarında *ulusal demokratik devrim (UDD)* teorisinin de savunulduğu görülmektedir.

Ayrıca yine, yayın organlarında pek açık olarak değinilmemekle beraber, birçok TKP'linin, Türkiye Sosyalist Hareketinin asgari program stratejisi olarak *kapitalist olmayan kalkınma yolunu* öne sürecek kadar «ileri» gittiklerini de gözönüne alacak olursak; bu konulara açıklık getirmek zorunluluğu ortaya çıkar. Yalnız konuya girmeden önce, sorunun berraklık kazanması açısından şunu belirtmekte yarar var: TKP'lilerin kapitalist olmayan kalkınma yolunu öne sürmeleri, UDD stratejisini savunmalarından bağımsız olarak ele alınamaz. Zira, bunu leninist demokratik devrim kavramını ve Lenin'in Moğolistan (3) deneyi ile ilgili olarak ileri sürdüğü «gelişmenin kapitalist olmayan aşaması» tezini sulandırarak özünü dejenere eden sovyet ideologlarından kopya etmektedirler:

> «Bu aşama (birinci stratejik aşama -bizim notumuz) 1917 Şubat devriminden önce Sovyetler Birliği'nin içinde bulunduğu aşamaydı ve bugün Lâtin Amerika, Asya ve Afrika'nın yarı-sömürge ve sömürge ülkelerinin içinde bulunduğu aşamadır. Bu ülkelerde devrimci işçi sınıfının stratejisi, bütün anti-emperyalist güçleri geniş bir ulusal cephede birleştirerek başarılı bir anti-feodal ve anti-emperyalist *demokratik devrim gerçekleştirmeyi ve ulusal demokratik bir devlet kurarak kapitalist olmayan bir kalkınma yoluna girmeyi hedef alır.*»
> (Leninist Strateji ve Taktikler, s. 23-24, N. Tropkin, S. Karpilenko, K. Şirinya, İtalikler bize ait)

Yukarıdaki alıntıda açıkça görüldüğü gibi, bugün (bir yarı-sömürge niteliği taşıyan ve) dışa bağımlı da

olsa kapitalizmin orta derecede gelişmiş olduğu Latin Amerika ülkeleri ile kapitalizmin çok cılız olduğu Asya ve Afrika'nın birçok sömürge ve yarı-sömürge ülkesi aynı kefeye konularak, bunların tümü için ulusal ve demokratik içerikli bir devrim ve kapitalist olmayan kalkınma yolu önerilmektedir. Ve tabii bu arada Türkiye de aynı kategoride ele alınarak, UDD ve buna bağlı olarak *kapitalist olmayan kalkınma yolu,* sosyalizme geçişte stratejik bir aşama olarak ileri sürülmektedir.

Burada soruna iki açıdan yaklaşmak zorunluluğu ortaya çıkmaktadır. Birincisi, kapitalist olmayan kalkınma yolunun hanki konumdaki ülkeler için önerildiği; ikincisi ise önerildiği şekliyle bunun leninist teoriye uygun düşüp düşmediği meselesidir.

Alıntı yaptığımız kitabın sovyet yazarlarının, yaptıkları genelleme ile aralarına Türkiye'yi de dahil ettikleri birçok Asya, Afrika ve Latin Amerika ülkeleri için kapitalist olmayan kalkınma yolunu önermeleri, bir tesadüf veya bu ideologlara mahsus bir görüş değildir. Kapitalist olmayan kalkınma yolu önerisi, «Üçüncü dünya ülkeleri» genellemesi çerçevesinde, emperyalist-metropol durumunda olmayan bütün kapitalist dünya ülkeleri için geçerli bir stratejik aşama olarak, ileri sürülen resmi sovyet görüşüdür.

Nitekim,

> «Üçüncü Dünya ülkelerinde kapitalizmin ne kadar olgunlaştığı, ne dereceye kadar geliştiği sorulabilir. Fakat hiç bir zaman, bu ülkelerin genel bir kapitalist aşamaya girdikleri yadsınamaz. Bu nedenle, kalkınma yolunun, *özellikle kapitalist olmayan kalkınma yolunun seçimi, belli bir grup bağımsızlığını kazanmış ülkeyi değil, tüm Üçüncü Dünya'yı ilgilendirir.*» (Ulusal Kurtuluş Savaşları ve Üçüncü Dünya, E. Jukov-A. İskenderov-L. Deliusin-L. Stepanov, s. 219)

Yukarıdaki alıntıda da görüleceği üzere, «kapitalizmin ne kadar olgunlaştığı» dikkate alınmaksızın, emperyalist-metropol durumunda olmayan tüm «üçüncü dünya» ülkeleri için kapitalist olmayan kalkınma yolu önerilmektedir.

Bilindiği gibi leninist teoriye göre, bir işçi sınıfı partisi esas amacına ulaşmak için belirli bir tarihi aşamada mücadelenin temel hedefini yani siyasi stratejisini doğru saptamak ğorundadır. Stratejinin doğru tanımlanması, hiç şüphesiz ki o tarihi aşamanın en sağlıklı bir biçimde aşılmasını sağlayan bir etken olacaktır. Emperyalizm döneminde, kapitalizmin farklı ülkelerde farklı düzeylerde gelişmesi, devrim ve devrimci mücadele koşullarının da değişik ülkelerde eşit olmayan bir gelişim göstermesine yolaçar. Bu da, ekonomik ve siyasi açıdan kapitalizmin farklı gelişim düzeyinde olduğu ülkelerde işçi sınıfı mücadelesinin stratejik aşamalarının farklı olması anlamını taşır.

Bu tutum ülkemizdeki 71 öncesi şabloncu görüşlerin kaynaklandığı ve esas olarak Lin Piao'nun «Halk Savaşının Zaferi» isimli kitabından esinlenilen «mekanik formülasyonların» değişik biçimde sunulmasından ibarettir demek sorunun daha berrak kavranılmasını sağlayacaktır. O yaklaşım tek tek üçüncü dünya ülkeleri özgülünde kırlardan şehirlerin fethi, dünya evrenselinde ise kırsal ülkelerden, dünya şehirlerinin (metropollerin) fethi politikası ve formülasyonudur.

Sorunun bu birinci yanını belirttikten sonra şimdi ikinci yanına, yani «üçüncü dünya ülkeleri» esprisi içinde hiçbir ayırım yapılmaksızın bu genel tanım içine alınan ülkeler için önerilen kapitalist olmayan kalkınma yolu'nun içeriği üzerinde duralım. Sovyet ideologları tarafından geliştirlen ve halen dünyada gerçekleşmiş tek örneği bulunması bir kenara, hergeçen gün pratikte iflas eden bu tezin leninist devrim ve devlet teorisi karşı-

sındaki konumu, tamamen bir «İkinci Enternasyonal reformizmi» olmaktan ibarettir.

Kapitalist olmayan kalkınma yolu tezi ileri sürülürken tıpkı ileri demokrasi tezinin ileri sürülmesinde ortaya konan gerekçeler gibi, «çağımızdaki büyük değişiklikler»den dem vurulmakta (!) ve yine «ya kapitalist olmayan kalkınma yolu ya da sosyalist devrime kadar bekleme (!)» gibi demagojik bir ikilem ortaya atılmaktadır:

> «Günümüzde, emperyalizmin sömürge sistemi çökmüştür ve kalkınma yolları meselesi, geri-kalmış ülkelerin ana sorunu haline gelmiştir. Bu nedenle, sosyal ilerleme teorisi, yeniden büyük bir bilimsel ve siyasal güncellik kazanmıştır.»
>
> «... ekonomik açıdan geri kalmış ülkelerin, sosyalizmi hazırlayan maddi koşulların olgunlaşmasını pasif bir biçimde beklememeleri ve özellikle herşeyi tekelci devlet kapitalizminden ummamaları ve onun yerleşmesi karşısında kayıtsız kalmamaları gerektiği...» (U.K.S. ve Üçüncü Dünya, s. 216-218)

Sovyet ideologlarına göre, «geri kalmış ülkelerin kapitalist olmayan yolla kalkınma olanakları, günümüz ulusal kurtuluş devrimlerinin özünde toplanmaktadır» (s. 220) Yine onlara göre; «ulusal kurtuluş devrimlerine gelince, sosyalist dönüşümler, bu devrimlerin ivedi amaçları olarak ağırlık taşımazlar. Bu noktaya yavaş yavaş belli zorunlu bir düzen içinde, sosyo-ekonomik ve siyasal etkenlerin yeterince olgunlaşması sonunda varılır.» (s. 221) Teze göre bu nasıl olacaktır?

Önce, Sömürge veya yarı-sömürge durumunda olan ülkelerde, emperyalizme ve onun içteki uzantılarına karşı milli burjuvazinin de içinde yeraldığı en geniş tabanlı bir ulusal demokratik cephe kurularak ulusal bir devrim gerçekleştirilecektir.

Yalnız, tezi öne sürenlere göre, bu ulusal kurtuluş hareketinin mutlaka silahlı savaş yoluyla olması diye bir zorunluluk da yoktur!

«Ulusal kurtuluş hareketi tarihi, bir çok eski sömürgenin, bağımsızlığını silahlı savaşa baş vurmadan kazandığını göstermiştir. Ulusal kurtuluş hareketlerinin günümüz aşamasında, Asya ve Afrika'nın birçok bölgesinde, çoğu ilerlemeye elverişli bir sosyo-ekonomik yola koyulmuş olan yeni ulusal devletler ortaya çıkmaktadır.» (U.K.S. ve Üçüncü Dünya, s. 29)

Ulusal Kurtuluş hareketinde proleter olmayan sınıf ve zümreler önemli rol oynamaktadır. «Siyasal yönetim», «ilerici aydınların elindedir.» Bu buluşu, Milli Demokratik Hareket (Milli burjuvazi önderliğinde) ve Milli Demokratik Devrim (İşçi sınıfı önderliğinde) formülasyonları ile 1971 öncesi PDA'da izlemiştik. «Naçizane katkıları» olarak.

«İşçi sınıfı, ülkenin tam özgür kılınması için emperyalizme ve sömürgeciliğe karşı en fazla süreklilik düşüncesiyle savaşan sosyal güç olmasına rağmen, günümüzde Asya, Afrika ve Latin Amerika ülkelerindeki ulusal kurtuluş hareketleri içinde işçiler daha henüz egemen bir yer işgal edememişlerdir...

«Geniş kadroları barındıran, siyasal deneye sahip ve bütün ulus tarafından sürdürülen anti-emperyalist savaşın yönetimini çok daha kolaylıkla yüklenecek durumdaki milli burjuvazinin ve aydınların etkinliğini de gözönüne almak gerekir. Milli burjuvazi daha önce de belirttiğimiz gibi, tereddütlere gebedir. Yönetici değeri büyük ölçüde azalmış durumdadır ve ortaya kesin bir tavır koyamamaktadır. Bu nedenle Asya, Afrika'nın çeşitli ülkelerinde siyasal yönetimin ilerici aydınların eline geçmesi tesadüf değildir. Bu sonuncular, milli burjuvaziye oranla çok daha etkin bir şekilde anti-emperyalist ve anti-feodal çizgiyi savunmakla yetin-

memekte, fakat ülkenin kapitalist olmayan yolla kalkınabilmesi için de yeteri derecede somut bir program sunmaktadırlar.» (U.K.S. ve Üçüncü Dünya, S. 58)

Ulusal kurtuluş hareketinin başarıya ulaşmasından sonra, ileri sürülen teze göre, «belli koşullar içinde, ulusal kurtuluş devrimlerinin muzaffer günlerinde kurulan demokratik, milliyetçi ve ilerici devletler» (s. 231) «ulusal kurtuluş hareketine katılan bütün güçleri bünyesinde toplayarak», «sosyalist devlete» geçiş rolünü üstlenmektedirler.

«Günümüz aşamasında, devletin geçiş dönemindeki başlıca rollerinden biri, ulusal ve sosyal görevleri doğru bir biçimde yürütmekten ibarettir. Bir sınıfın diktatörlüğü sözkonusu değildir. Birçok durumda, devlet, köylüler, milli burjuvazi, orta tabakalar ve aydınlar gibi bütün ulusal yurtsever güçlerin işbirliğini sağlamayı amaçlamaktadır.» (U.K.S. ve Üçüncü Dünya, s. 228)

İşte, yukarıdaki alıntıda da açıkça görüleceği gibi, leninist devlet teorisini tanınmaz hale getiren bu hilkat garibesi «ne idüğü belirsiz» devlet, eski devlet mekanizmasının baştan aşağı yıkılması ve parçalanması yoluyla değil, «ayıklanmaya» tabi tutulmasıyla gerçekleştirilecek ve sosyalizme geçişi «kapitalist olmayan kalkınma yolu»yla sağlıyacaktır!

Leninist devlet teorisine göre, demokratik halk devleti proleter devletin bir biçimini oluşturur. Halbuki yukarıda tanımlanan devlet, bir sınıf diktatörlüğü değil, milli burjuvaziden proleter unsurlara kadar uzanan bir «işbirliği» devletidir. Böyle zırva bir devlet biçimi, leninist devlet teorisinde değil, olsa olsa sübjektivizmin geniş hayal dünyasında yaşayan reformistlerin kafalarında vardır!

Burada bir de bu hayal mahsülü devlet biçiminin nasıl yaratılacağı üzerinde duralım:

«Eski devlet mekanizmasının veya onun bazı unsurlarının ayıklanması ve yeni devlet şekillerinin yaratılması, bir ülkeden diğerine değişir, bu değişim çok sayıda sosyal ve tarihi koşullara, şu veya bu ülkenin ulusal ve demokratik geleneklerine bağlıdır. Fakat asıl mesele, ilerici güçlerin devlet üstündeki etkinliklerini kuvvetlendirmektir. Devletin sosyal ve sınıfsal temelinin değişmesi, demokrasinin yaygınlaşması, demokratik devrimci güçlerin devlet mekanizması içinde önemli mevkiler elde etmelerine paralel olarak devletin doğası da yavaş yavaş değişmeye başlar. Belli koşullar içinde, ulusal kurtuluş devrimlerinin muzaffer günlerinde kurulan demokratik, milliyetçi ve ilerici devletler, sosyalist tipte devletlere dönüşebilirler. Demokratik milli devleti, devrimci güçlerin derin sosyal ve ekonomik dönüşümleri gerçekleştirme aracı haline getirmeyi amaçlayan mücadele, ulusal kurtuluş devrimlerinin önünde sosyalizme barışçı yolla geçme perspektiflerini açmaktadır.» (U.K.S. ve Üçüncü Dünya, s. 231-232)

Şimdiye kadar anlattıklarımızı ve yaptığımız alıntıları derleyip toparlarsak, «kapitalist olmayan kalkınma yolu» tezinin özü kısaca şöyle ifade edilebilir:

Önce milli burjuvazinin veya daha büyük olasılıkla proleter olmayan ilerici unsurların öncülüğünde -«mutlaka silahlı savaş yoluyla da olması şart olmayan»- bir ulusal kurtuluş hareketi gerçekleştirilecektir.

Daha sonra, eski sömürge devlet mekanizmasının parçalanması yoluyla değil, «ayıklanması»yla yeni bir devlet şekli yaratılacaktır. Hatta bazen, eski devlet mekanizmasının «bazı unsurlarının» «ayıklanması» da eski devletin «milliyetçi, demokratik ve ilerici» bir devlete «dönüşmesine» yetecektir! Hiçbir sınıfın diktatörlüğü olmayan bu yeni devlet, sınıflar arasında «işbirliğini» sağlayarak, kapitalist olmayan yoldan kalkınmayı uygula-

yacaktır! Özellikle, «ülkenin kapitalist olmayan yolla kalkınabilmesi için yeteri derecede somut bir program sunmakta» olan «siyasal yönetimdeki ilerici aydınların» «genellikle 20 yıldan fazla süren» «siyasal ve ideolojik evrimiyle» de (4) zamanla bu «milliyetçi, demokratik ve ilerici» devlet «sosyalist tipte» devlete dönüşecek ve böylece sosyalizme de «barışçı yolla geçme» sağlanmış olacaktır!...

Evet! Sovyet ideologlarının «çağımızın değişen koşullarını» da gözönünde tutarak, marksizm-leninizme yaptıkları bu akıl almaz «katkılarla» (!) sosyalizme «barışçı yoldan» işte böyle geçilir. Sosyal ilerleme teorisi (!), emperyalist-metropol ülkelerde *ileri demokrasi yoluyla,* «üçüncü dünya» ülkelerinde de *kapitalist olmayan kalkınma yoluyla* sosyalizme barışçı geçiş tezinin ideolojik-teorik izahını, marksizm-leninizmin evrensel ilkeleriyle adeta alay ederek işte böyle yapmaktadır! Ama hayatın canlı pratiği sübjektivizmin yarattığı burjuva reformist tezleri iflas ettirmiştir. İleri Demokrasi tezinin de kapitalist Olmayan Kalkınma Yolu tezinin de özü aslında aynı noktaya, sosyalizme barışçı geçiş sorununa dayanmaktadır. (5) Her ikisi de eski devlet mekanizmasını parçalamayı değil, demokratikleştirmeyi ve bu yoldan onu sosyalist devlet haline dönüştürmeyi amaçlamaktadır. Halk yığınlarının «zora dayanmayan» baskı eylemleriyle, «barışçı yöntemlerle» toplumu dönüştürmeyi amaçlamaktadır.

Üçüncü dünya ülkelerinde gelişen kurtuluş mücadelelerinin yakıcı pratiği, sübjektivizmin dar dünyasından yazılan sayfalarca reformist görüşün dışında cereyan etmektedir. Arasına bir kaç paragraf Marx, Engels ve Lenin'den atıf serpiştirerek veya sayfalar dolusu barışçı geçişten bahsedip arada bir «burjuvazi zora başvurursa, e tabii o zaman bu iş zorla olur» gibisinden süslü cümlelerle oportünizmini maskelemeye çalışan sosyal ilerleme teorisi kaşiflerinin (!) bütün «teorileri» sos-

yal pratikte iflas etmektedir. Sınıf savaşları ve kurtuluş mücadeleleri bugün dünyanın dört bir yöresinde alabildiğine sürmekte ve bunlar Marx'ın, Engels'in ve Lenin'in formüle ettiği günümüzde de geçerliliğini tartışılmaz bir şekilde sürdüren bilimsel sosyalizmin ilkeleri ışığında gelişmektedir. Nitekim, bugün Asya, Afrika ve Latin Amerika halklarının sömürgecilikten ve yeni-sömürgecilikten kurtuluş mücadeleleri, özünde barışçı geçiş teorisine dayanan tezleri değil, leninist devrim teorisini aklamaktadır. Barışçı yoldan sosyalizme geçişin teorisi olan kapitalist olmayan kalkınma yolu tezi artık sosyal pratikte tamamen iflas etmiştir. «Başarılı örnekler» diye yakın zamana kadar öne sürülen Mısır, Sudan, Suriye, vb. ülkelerin bugünkü konumları, bunu tartışılmaz bir biçimde ortaya koymuştur. Fakat hâlâ, bu tartışmaları sürdürerek zihin cimnastiği yapmak isteyenlere, bizim söyleyecek başka sözümüz yok. Onlar tartışmalarına devam ededursunlar, ezilen halkların kurtuluş mücadelesi sınıfsız toplum kurulana dek, bilinen yoldan, leninizmin her geçen gün biraz daha aydınlanan yolundan sürecektir!

Yazının buraya kadar olan bölümünü özetleyecek olursak; TKP, uluslararası komünist hareket adına öne sürülen ileri demokrasi, kapitalist olmayan kalkınma yolu gibi dünyanın hiçbir ülkesinde başarıya ulaşmış tek bir örneği olmayan bir takım reformist tezleri «enternasyonalizm» adına Türkiye devriminin stratejik hattı kabul ederek, dogmatizmin ve oportünizmin batağında yüzmektedir. TKP, bu çizgiyi sürdürdüğü sürece -ki mülteci niteliğinden ötürü kesinlikle sürdürecektir- özellikle de legalite kazanmasıyla birlikte bir burjuva reformist parti niteliğini aşamıyacaktır.

DEVLET, DEVRİM ve ZIRVALAR

Dergimizin dördüncü sayısında devlet konusunu incelemiştik; tabii marksistlerin bu soruna nasıl eğilmeleri gerektiği açısısından. Bu gün her türlü oportünizm son tahlilde «devlet»i tahrif ederek veya daha değişik bir söyleyişle devletin sınıfsallığını gözlerden gizliyerek görevlerini icra etmektedir. Buna bağlı olarak bazıları bir devlet tipinden, bir diğerine kimsenin burnunu kanatmadan (bir kişinin eceliyle ölmesi sonucu) geçilebileceği (hemde geriye doğru) iddiasındalar. Oysa değil devlet tipleri arasındaki değişiklik, devlet biçimleri arasındaki bir değişiklik için Dimitrov «faşizm bir hükümet değişikliğine indirgenemez» diyor. Bir başkaları ise devleti kavrayamamaları sonucu burjuva demokrasisini «burjuvazinin *baskı* ve *teröre* dayanmayan» yönetimi olarak niteliyebiliyorlar. Bunların yanında «ülkelerin bağımsızlığından» dem vuranlar da o ülkelerdeki devletin ne menem bir şey olduğunu pek izah edemiyorlar. Geçmişteki cuntacılardan söz etme gereğini duymuyoruz.

Bu süratli gelişim bu günlerde artık devletin «demokratikleştirilerek» ele geçirilmesi sürecini yaşıyor.

Aslında sorun bu konuya bağlı olarak; devrim yapmaya niyetli olup olmamak sorunudur. Devrim yapmaya niyetli olanların en önemli meselesi «devletin kavranması» meslesidir dersek, sorunu abartmış olmayız.

Bütün oportünist akımların ortak özelliği, bilindiği gibi, marksist-leninist devrim ve devlet teorisini tahrif etmek, onu burjuvaca yozlaştırarak, işçi sınıfı mücadelesini en güçlü silahından yoksun bırakmaktır.

TKP ideolojisi de en belirgin bir şekilde bunu kanıtlamaktadır. TKP, leninist devrim anlayışını saptırmakta, bayağı bir reformizm düzeyine indirgemektedir. Elbette buna bağlı olarak, devlet kavramı da TKP ideolojisi ile sınıflarüstü bir konuma getirilmektedir.

TKP Programı, «TKP'nin Savaş Ödevi» başlığı altında, devrim anlayışını şöyle ortaya koymaktadır. Bu bölümü aynen aktaralım :

> «Bu günkü halk düşmanı düzeni, emperyalist çevrelere dayanan büyük burjuva-ağa ikilisinin, bu sömürgen sınıfların egemenliğini her türlü savaş araç ve yöntemleriyle yıkmak tarihsel bir zorunluluk olmuştur. Türkiye'nin ileri Demokratik devrime geçmesi kaçınılmazdır.
>
> «TKP'nin yakın amacı olan bu ileri demokratik devrim düzeyine ana devrimci güç olan işçi sınıfının öncülüğünde köy emekçilerinin geniş orta tabakalarının devrimci aydın ve gençliğin savaş ve eylem birliği ile ulaşılacaktır.
>
> «Bütün bu güçlerin Ulusal Demokratik Cephe birliği, bu amaca ulaşmada tarihsel bir rol oynayacaktır. Bu aşamada bütün ulusal, demokratik, anti-emperyalist anti-feodal dönüşümler gerçekleştirilecektir.
>
> «TKP'nin uzak amacı Türkiye'de sosyalizmi kurmaktır. Ancak Sosyalist bir devrim sonucunda temel üretim araçlarının kamulaştırılmasıyla, burjuva devlet mekanizmasının baştan aşağı yıkılma-

sıyla, proletarya egemenliğinin, emperyalizmin burjuvazinin saldırılarına karşı proletarya diktaturasının, sosyalist demokrasinin kurulmasıyladır ki, Türkiye ve halkımız her türlü sömürü ve zorbalık biçimlerinden kurtulabilir. Ancak o zaman memleketin üretim güçleri sınırsız bir gelişme, halkın yaşama düzeyi sistemli bir yükselme yoluna girebilir. Baskının, sömürünün, ezginin, zorbalığın her türlüsü kökünden kazınabilir. Türkiye'de yaşayan halkların gerçek kardeşlik ve dostluğu kurulabilir.»

TKP Programından yukarıya aktardığımız bölüm, onun anti-leninist devrim anlayışını açık bir şekilde ortaya koymaktadır. TKP, yakın amaç (asgari program) yani birinci stratejik aşama olarak «ileri demokratik devrim»i önermesine ve bunun işçi sınıfının öncülüğünde emekçi güçlerin eylem birliği ve ulusal demokratik cephe ile gerçekleştirileceğini söylemesine rağmen, devrimin temel meselesine, *burjuva devlet mekanizmasının parçalanması* ve yerine proletarya diktatörlüğünün bir biçimi olarak demokratik halk devletinin kurulması zorunluluğunu getirmemektedir.

TKP Programı, okuyanların da hemen farkedebileceği gibi süslü cümlelerle «bağlaşan», keskin lafızlarla «sarmaşan» çalakalem yazılmış bir ajitasyon-bildirisi niteliği taşıdığından, programda üstü kapalı bir şekilde geçiştirilmeye çalışılan can alıcı sorunları, TKP'nin resmi yayın organlarında yeralan görüşlerle birlikte «zenginleştirerek» ele alacağız.

TKP Programı, yüzeysel yaldızlı sözcüklerle yakın amacının «ileri demokratik devrim» olduğunu ifade etmesine rağmen, aslında burada kastettiği şeyin ne menem bir «devrim» olduğunu, işçi sınıfı hareketinin birinci stratejik hedefi olan demokratik devrim kavramını nasıl da yozlaştırarak onu basit bir *hükümet değişikliği* sorununa dönüştürdüğünü, hiç bir şüpheye yer bırakmıyacak şekilde inceliyelim.

TKP, leninist devrim anlayışının en temel sorunu olan iktidar meselesini gözardı etmekte, onu «hükümet» sorunu düzeyinde ele almakta; dolayısıyla da her devrimin zorunlu görevi olan mevcut burjuva diktatörlüğünün somut ifadesi burjuva devlet cihazını parçalamayı değil, onu «arındırma» yoluyla ele geçirmeyi amaçlamaktadır. TKP'nin amacı, bir avuç azınlığın diktatörlüğünü yıkarak, demokratik halk diktatörlüğünü kurmak değil, «ilerici, halktan yana bir hükümet» değişikliği ile mevcut devlet mekanizmasını «demokratikleştirerek» bir dizi reformlar gerçekleştirmektir. TKP, demokratik halk diktatörlüğü ile ekonomik ve siyasi tüm engelleri tasviye ederek bu yoldan sosyalizme geçmeyi değil, burjuva devletinin ve toplumun «demokratikleştirilmesi» ile uygulanacak anti-tekel reformlarla barışçı yoldan sosyalizme geçişi amaçlamaktadır.

Nitekim, programında parlak ve keskin sözlerle kamufle etmeye çalıştığı ve devrim (!) adını taktığı bu amacını TKP, resmi yayın organlarında bakın nasıl itiraf ediyor:

> «İşçi sınıfının savaşımı, sürekli grevler, yığınsal öğretmen, öğrenci direnişleri, ordu içindeki kaynaşmalar, gösteriler, protestolar *bir genel amaca* yöneliktir: halkın istediği, uğrunda savaştığı *ileri demokratik bir düzen kurmak, böylesi bir işi yapacak hükümeti işbaşına getirmek.*» (ATILIM, Mart 1975, «Halkın Savaşı Önlenemez» başlıklı yazıdan, italikler bize ait)

Kaçınılmaz olarak sosyalizme varacak olan *demokratik devrim sorununu,* TKP'nin nasıl da parlamenter çoğunlukla (veya cuntasal bir darbeyle) sağlanacak olan bayağı bir *hükümet sorununa indirgediği,* resmi yayın organında yapılabilecek kaba bir göz gezdirme ile defalarca kanıtlanabilir :

> «... Çünkü bugün *halktan yana*» (!) «bir hükümetin işbaşına getirilmesi sorunu önemlidir.

«İşbirlikçi burjuvazinin sebep olduğu *bunalımlardan, sürekli yoksullaşmadan, işsizlikten, pahalılıktan ancak böylesi bir hükümetin işbaşına getirilmesiyle kurtulmanın olanakları sağlanır.*» (ATILIM, Mart 1975, «Demokratik bir Hükümet Sorunu», ünlem ve italikler bize ait)

Bir örnek daha :

«Türkiye Komünist Partisi, işçi sınıfının, halkımızın bu savaşını örgütlemek, anti-emperyalist, anti- faşist hedeflere ulaştırmak, demokratik hakları genişletmek ve demokratik bir hükümet kurmak için savaşıyor. Bu savaş hedefleri içine, Türkiye'de ileri demokratik bir düzen kurmak, partimizin yeni eylem programında başlıca yeri tutmaktadır. İleri demokratik düzen (((işbirlikçi büyük burjuvazinin, toprak çiftlik beylerinin, emperyalizmin, NATO'nun ve bu çevrelere bağlı militarist kliğin hegemonyasını kırmak, bütün yabancı firmaları, bu arada otomobil firmalarını, ağır sanayii, bankaları, ithalat-ihracat şirketlerini devletleştirmek, demokratik toprak reformunu,))) işçi sınıfının, halkımızın demokratik haklarını genişletmek anlamına geliyor.» (Yeni Çağ, Mart 1975, Avrupa Kapitalist Ülkeleri Komünist Partilerinin Düsseldorf Toplantısı'na katılan TKP Delegasyonu Raporu'ndan, sayfa 267)

Evet, leninist ideolojiyle süzgeçten geçirildiğinde oportünizm suçlamalasının bile çok hafif kalacağı bu burjuva reformist görüşlerin eleştirisine geçmeden önce, ülkemiz devrimci hareketi açısından gerçekten komik fakat acı bir durumla karşı karşıya bulunduğumuzu belirtmek gerekir. Çünkü TKP'nin ortaya koyduğu görüşler, marksizmden öylesine uzak ki, aslında bunu marksist olmasa bile, marksizmin kıyısından köşesinden geçmiş bir burjuva entellektüeli bile kolaylıkla farkedebilecekken, şimdi biz burada hâlâ, «iki kere ikinin beş etme-

diğini» uzun uzun yazıp çizerek ispat etmeye çalışma gibi ilkel bir konumda saymaktayız. Ve tabii bu ilkellik, 1971 öncesinde ve sonrasında Türkiye devriminin çeşitli stratejik ve taktik sorunlarına ilişkin tartışmalara nazaran günümüzdeki düzeysizlikten ileri gelmektedir. «Barışçı geçiş», «parlamentarizm» ve «halktan yana hükümet», vb. gibi 1971 öncesi Türkiye solundaki bir takım tartışmaların bir daha tekrarlanmamak üzere hayatın canlı pratiğinde açığa çıktığını ve mahkum olduğunu vurgulamak yerine, bugün tekrar bunların tartışılma zorunluluğunun ortaya çıkması, ülkemiz sosyalist hareketinin içinde bulunduğu gülünç düzeyi sanırız göstermeye yeter de artar bile...

Şimdi gelelim, TKP'nin resmi yayın organlarından yukarıya aktardığımız «kelamlara»! *Birinci olarak,* yukarıda kendi ifadelerinden de açık bir şekilde izleneceği gibi, *TKP, işçi sınıfının öncülüğünde emekçi halk yığınlarının uzun ve zor bir mücadeleyle başaracağı demokratik devrim ve bunun sonucunda kurulacak demokratik halk iktidarı sorununu, sıradan bir «hükümet sorununa» dönüştürerek, leninizmin yerine burjuva reformizmini temel almaktadır.*

TKP, leninist kesintisiz devrim teorisine göre sosyalist devrime dönüşmesi kaçınılmaz olan, işçi sınıfının öncülüğünde ve işçi-köylü temel ittifakı üzerinde yükselen uzun ve çetin bir mücadeleyle burjuva devlet mekanizmasını baştan aşağı yıkarak, proletaryanın asgari programını devrimci bir biçimde uygulayacak olan demokratik halk diktatörlüğünü kurmayı amaçlayan bir devrim yerine; «köklü» anti-tekel reformları uygulayacak «halktan yana ilerici bir hükümetin» gerçekleştireceği (!) «ileri demokratik bir düzeni» hedeflemekte, bunun adına da «ileri demokratik devrim» demektedir. Yani, kısaca özetlersek, «halktan yana» (!) bir hükümetin yapacağı «devrim» (!) ne kadar bir devrimse TKP de işte o kadar bir demokratik devrim istemektedir.

Zira, «bunalımlar, sürekli yoksullaşma, işsizlik, pahalılık» gibi kapitalizmin doğal ürünü olan ve ancak demokratik devrim, hatta onu tamamlıyan sosyalist devrimle çözüme ulaşacak olan bir takım canalıcı sorunları, «halktan yana ilerici bir hükümet»le, hem de «*bugün işbaşına getirilmesi gündemde*» olan bir hükümetle çözmek iddiası ne kadar ciddiye (!) alınabilirse, TKP'nin demokratik devrim yapacağı da ancak o kadar ciddiye alınabilir.

Bu konu üzerinde biraz daha durmakta yarar var. Bilindiği gibi, her devrimin en başta iktidar sorununu içerdiği, leninizmin en temel ilkesidir. Şimdi bakın, 13. sayısından tibaren «ilerlemeye» başlayan ÜRÜN dergisi, TİP'i eleştirirken, sanki ülkemizde işçi sınıfını ve geniş emekçi yığınları bilinçlendirme ve örgütlendirme görevleri tamamlanmış, ve ülkemiz siyasi iktidar bunalımı anlamında bir devrimci krizle karşı karşıya bulunuyormuş gibi, *iktidar sorununu bugünün gündemine* alarak gayriciddi demokratik devrim anlayışını nasıl da gözler önüne seriyor :

> «TİP, tüm demokratik güçleri ve yığınları faşizmin tırmanışına karşı aktif mücadeleye çağırıyor. «MC'yi düşürmek için, parlamento aritmetiği yetmez, parlamento dışı güçler de eyleme geçmeli, yığınsal eylemler konulmalıdır» diyor. *Doğrudur*. Peki ama neden burada duruyorsunuz? Neden bir adım daha ileri atmıyorsunuz? Neden faşizmin tırmanışının önüne çıkmaya çağırdığınız işçi sınıfının ve tüm demokratik güçlerin, iktidarı almasına karşı çıkıyorsunuz? Bu güçler, faşizmin tırmanışını geriletebilecek de, neden ileri demokratik bir iktidar kuramıyacaklar?
>
> .....
>
> «Ülkemiz devrimci hareketinde yakın geçmiş olan, ta 1968'lerden beri iktidar sorunu gündeme girmişti; 12 Mart faşizmi, bu sorunun sosyalist ve

demokratik güçler lehine değil, tekelci burjuvazinin lehine çözülmüş olmasıydı. Ne var ki, tam çözüm elbette sağlanamıyacaktı ve sağlanmadı. *Bu gün gündemde yine iktidar sorunu vardır. Bunu* görmemek miyopluktur. Sosyal miyopların devrim yaptığı hiç bir ülkede görülmemiştir.» (ÜRÜN, Haziran 1976, «Büyükler ve Küçükler Ya da TİP'den Seçmeler»

Evet, sosyal miyopların devrim yaptığı hiçbir ülkede görülmemiştir. Ama, onların «parlamenter aritmetik yetmediği için», «parlamento dışı güçlerin yığınsal eylemlerinin» de katkısıyla *kendi hayal dünyalarında* «kurdukları» «ilerici, demokratik iktidarı», «kitlelere somut hedef belgisi» diye ortaya atıp, havayı yumruklamadıkları çok görülmüştür! Türkiye sosyalist hareketi, tıpkı bu baylarımız gibi, 12 Mart arifesinde, kitleler faşizme karşı yığınsal güçlü direnişler ortaya koyabilecek en küçük bir siyasi örgütlenmeden yoksunken, «faşizmi yenecek güçteyiz», «milli ve demokratik bir iktidar kuracak güçteyiz» diye cunta çığırtkanlığı yapan nice sosyal miyoplarımızı tanımıştır!

Yukarıya aktardığımız alıntıda da görüldüğü gibi bayımız soruyor: «Neden faşizmin tırmanışının önüne çıkmaya çağırdığınız işçi sınıfının ve tüm demokratik güçlerin, iktidarı almasına karşı çıkıyorsunuz? Bu güçler, faşizmin tırmanışını geriletebilecek de, neden ileri demokratik bir iktidar kuramıyacaklar?»

Bu gayri-ciddi soru, pek «ayık» bir kafayla sorulmuşa benzememekle ve üstelik bize de sorulmuş olmamakla beraber yine de cevaplıyalım.

Leninizm, *iktidar sorununun devrimin temel meselesi* olduğunu ortaya koyuyorsa; ve sizler de «bugün gündemde iktidar sorunu var» diyerek, kitlelere bunu günümüzdeki hedef olarak gösterip sloganlaştırıyorsanız; demek ki o halde, bugün Türkiye'de devrimin sübjektif

koşulları ve bir devrimci kriz durumu mevcut bulunmaktadır. Üstüne üstlük bir de kendinize «proletaryanın öncü savaşkan kolu» gibi yaftalar yakıştırdığınıza göre, şimdi size soruyoruz:

«Peki, beyler o halde ne duruyorsunuz? İşte iktidar, işte «savaşım» meydanları!»

Evet! İşte bu, görüldüğü gibi yurtdışında sosyalist ülkeler proletaryasının alınterini lüks yaşam içinde yiyerek dışarıdan maval okumaya benzemez!

Eğer sizler işçi sınıfı hareketini burjuva reformizminin dümensuyuna takmaya çalışan «marksizm» kalpazanları değilseniz, iktidar sorununun devrimin temel meselesi olduğunu görmek zorundasınız.

Siyasi iktidarın tüm ülke çapında ele geçirilmesi, kısa bir süreyi de kapsasa, uzun bir dönemi de işgal etse, bu, tamamen devrim meselesine tabidir. Devrim ise, objektif koşullar çağımızda her dönemde mevcut olduğundan, tamamen sübjektif koşulların (kitlelerin bilinçlenme ve örgütlenme durumu) ve devrimci kriz durumunun olgunlaşmasına bağlıdır. (6) Bunun aksi, bizi ya «evrim ve devrim aşamaları iç içe geçmiştir, dolayısıyla devrim de iktidar da gündemdedir» görüşüne ya da TKP de somutlaştığı gibi reformizme götürür.

Gerçekten de, *iktidar sorununu gündeme getirip de devrimden söz etmemek,* tamamen reformizmin batağına düşme anlamını taşımaz mı? *Devrim* ve *iktidar* kavramlarının arasındaki *diyalektik ilişkiyi kopararak,* TKP hangi kuyuyu taşlamaktadır? Şu can alıcı nokta mutlaka açıklığa kavuşmalıdır..

TKP, tüm halkın çıkarlarını temsil eden ve bir devrim mücadelesi sonucunda kurulacak gerçek bir *halk iktidarından mı,* yoksa kendi deyimiyle «*halktan yana*» *(!) reformcu bir hükümetten* mi söz etmektedir? Hiç şüphesiz ki ikincisinden!

Hiç şüphesiz ki ikincisinden! Yani, «etkin kitle hareketleriyle» denkleştirilerek «parlamento aritmetiği» ile ortaya çıkacak «halktan yana» bir hükümetten!

Yalnız burada «TKP reformizmi» gerçeğini görmek istemeyen iyi veya artniyetli bir düşünceye bir «kapıyı» daha kapatmak gerekliliği var. Daha önce yukarıya Atılım ve Yeni Çağ'lardan aktardığımız alıntılarda bahsedilen «ileri demokratik düzen« ve «halktan yana hükümet» meselesinin, demokratik devrimden ve demokratik halk iktidarından önce gelen bir «aşama» olduğu gibi saçma bir iddia ileri sürülemez. Zira, gerek ilk alıntıda belirtilen« işsizlik, pahalılık, bunalımlar, sürekli yoksullaşma» gerekse de ikinci alıntıdaki «işbirlikçi büyük burjuvazinin, toprak çiftlik beylerinin, emperyalizmin, NATO'nun ve bu çevrelere bağlı militarist kliğin hegemonyasını kırmak, bütün yabancı firmaları devletleştirmek, demokratik toprak reformunu yapmak» gibi eylemler, yukarıda da izah ettiğimiz gibi tamamen demokratik devrim ve hatta kısmen sosyalist devrim programında yeralan görevlerdir. Bunların demokratik devrimden önce, -ne menem birşeyse!- «halktan yana bir hükümetle» çözümlenebileceğini iddia etmek(sadece, bol keseden vaad saçan bir reformist burjuva seçim partisi düzeyine düşmek değil, aynı zamanda işçi sınıfı bilimiyle de alay etme küstahlığı anlamını taşır.

İkinci olarak, TKP, demokratik devrimi «ileri demokratik devrim»leştirerek kuşa çevirmekle yetinmiyor, onu bir de «demokratik hakların kaznılma mücadelesi» düzeyine indirgiyor. Bu da onun niçin halk iktidarı değil de, «halktan yana hükümet» sloganını benimsediğini açıkça ifade eder. Bu şiar üzerinde özellikle durmak gerekir. Çünkü, TKP ideolojisinin reformist özünü en belirgin bir şekilde ifade etmektedir.

TKP, niçin «halk iktidarı» değil de «halktan yana hükümet» demektedir? «Halktan yana» deyimi neyi ifade etmektedir? TKP'nin sosyalist ve sosyal demokrat partilerle seçim ittifakı yaparak «sandıksal devrim»le oluşturacakları bir koalisyon hükümeti midir bu «halktan yana hükümet»? Yoksa eski cuntacıların da bu kav-

ramı çok sık kullandıklarını hatırlarsak, ikinci ve son bir alternatif olarak «radikal» bir cunta hükümeti mi? Evet, bu deyim de TKP'nin ne biçim bir devlet anlayışına sahip olduğunu çok iyi sergilemektedir. Demokratik devrimde *tek* bir iktidar; demokratik halk iktidarı sözkonusu olacağına göre, yukarıda koyduğumuz iki alternatif dışında bir başka olasılık yoktur. «Halktan yana hükümet» kavramı *tamamen* ya bir parlamenter koalisyon hükümeti ya da «radikal» cunta hükümeti anlamını taşımaktadır. Ve zaten TKP de işte bunun için demokratik devrim kavramı yerine «ileri demokrasi», demokratik halk iktidarı kavramı yerine de «halktan yana ilerici hükümet» kavramlarını koymaktadır. Kaldı ki TKP, demokratik devrim için değil «demokratik bir hükümet» için «savaştığını» zaten daha önceki sayfalarda aktardığımız gibi, kendisi itiraf etmektedir :

> «TKP... demokratik bir hükümet için savaşıyor» (Yeni Çağ, Mart 1975, s. 267)

Fakat yine de TKP'nin hakkını teslim etmek gerek! Elli yıllık «uykusundan» uyanıp bir şeyler için «savaşmaya» başladığına göre, onun bu «ilerleyişini» küçümsememek gerekir. Mücadele kaçkını mülteci baylarımızın oluşturduğu bu «işçi sınıfımızın öncü savaşkan kolu»nun aklına belki bir elli yıl sonra da devrim için «savaşmak» gelir!

TKP Program ve resmi yayın organlarından yukarıya aktardığımız görüşlerin, çarpık bir devrim ve devlet anlayışı ortaya koyduğunu biraz daha açalım.

İşte, bu konuda çarpıcı bir örnek daha :

> «TKP, devrim süreci içinde değişik taktiklerin uygulanmasından yanadır. *Parlamentarizme* karşı değildir, fakat onu tek çıkar yol olarak da görmüyor. *Demokratik bir hükümeti işbaşına getirmek* için her türlü girişimi geçerli sayıyor. Parlamentarizm konusunda görüşü şudur: Parlamentoyu sömürücü, talancı büyük sermaye ve toprak sahiple-

rinin egemenliğinden kurtarmak, *onu işçi sınıfının, emekçi yığınların egemenliğini sağlayacak duruma getirmek.* TKP Programına göre bu amaca yönelik bütün partilerin ve akımların yaşam hakkı vardır, Bu bakımdan TKP Programı çoğulcu bir sisteme bağlıdır.» (ATILIM, Eylül 1975, «TKP ve Parlamentarizm», italikler bize ait.)

Şimdi, TKP'nin yayın organı ATILIM'dan yukarıya aktardığımız ve sorunun özünü ifade eden sözleri ele alalım.

Birincisi, «TKP... parlamentarizme karşı değildir» sözleri üzerinde durmak ve önce şu leninist gerçeği vurgulamak gerekir. Leninistler, burjuva devlet aygıtının bir kurumu olan parlamentarizme karşıdırlar. «Karşı olmadıklarını» söylüyorlarsa onlar leninist değil, olsa olsa reformist veya II. Enternasyonal oportünistlerin takipçileridirler. Fakat elbette ki, parlamentarizme karşı olmak, burjuva devlet aygıtının bir organı olan parlamentodan devrimci amaçlarla yararlanmamak anlamına gelmez. Sosyalistler, burjuva devletini yıkmak, onun parlamentosunu dağıtmak için burjuva parlamentosundan hem de alabildiğine yararlanırlar, devrimci amaçları için onu sonuna kadar kullanırlar. Ama onlar parlamentarizme karşıdırlar. «Parlamentarizme *karşı olmamak*» ile «parlamentoyu *devrimci amaçlar için kullanmak*» arasındaki *fark,* reformist ve revizyonist politikayla marksist-leninist politika arasında *farktan* başka bir şey değildir. (7)

İkinci olarak, TKP burjuvazinin parlamentosunu, «halkın zenginler tarafından aldatılmasını gizleyen» bu kurumu dağıtmak yerine onu «bir elden diğerine aktarmayı» yeğliyor: «onu -parlamentoyu- işçi sınıfının, emekçi yığınların egemenliğini sağlıyacak duruma getirmek». Böylece TKP, «yıkılma ve parçalanma» kavramları yerine «bir elden diğerine aktarma»yı getirerek dört nala oportünizmin batağına dalıyor. Lenin'den dipnot'a

aktardığımız pasajla, ileriki sayfalarda TKP'nin «ordu» konusundaki görüşlerini eleştirirken yine Lenin'den yapacağımız alıntı soruna fazlasıyla ışık tuttuğu için burada konu üzerinde daha fazla durmaya gerek görmüyoruz.

Üçüncü ve son olarak, TKP'nin «bu amaca yönelik bütün partilerin ve akımların yaşam hakkı vardır, çoğulcu sisteme bağlıyız» sözlerine değinerek kendilerine şunu soruyoruz: «Bu amaca» değil de *devrimci amaca,* yani «parlamentarizme karşı olmamak» değil de onu sadece devrimci amaçlar için bir araç olarak kullanmayı; «onu bir elden diğerine aktarmak» değil de parçalamak, dağıtmak ve işçi sınıfı ile emekçi yığınların *kendileri* için oluşturacağı *yeni* bir devrimci yasama organı yaratmayı benimseyen ve bu doğrultuda çalışan leninistlere acaba «yaşam hakkı» yok mu?

Kısacası, TKP'nin esas niyetini, amacını ve programının *özünü* içeren yukarıdaki alıntılarla ilgili olarak gerçekten sadece tek bir söz söylenebilir. O da Lenin'in deyimiyle: «Bu, Marksizmin tam bir enkazıdır!»

Evet, bundan 59 yıl önce Lenin, Pannekoek'in «Kitle Hareketi ve Devrim» adlı makalesine cevap yazan Kautsky'nin aşağıya aktardığımız şu sözlerinin yanına düştüğü notlar ve sonunda yaptığı yorumla, onun ideolojik olarak nasıl paçavrasını çıkardığını, özellikle leninizmi gözardı etmeye çalışan sağ oportünistler için bir kez daha okuyalım:

Lenin'in KAUTSKY'DEN AKTARDIĞI SÖZLER :	**Lenin'in Düştüğü Notlar**
«... Siyasi mücadelemizin amacı, geçmişte olduğu gibi parlamentoda bir çoğunluk elde ederek ve **parlamentoyu devletin efendisi durumuna** getirerek **devletin ele geçirilmesi** olarak kal-	Burada devrimden bahsediyor!!

maktadır. Ama devletin tahrip edilmesi söz konusu değildir. Eğer kanuni tedbirlerin.. Devlet kontrolünün.. endüstri dallarının (vs) yardımı ile olmayacak ise, Pannekoek sosyalist üretim tarzını daha başka hangi şekilde yürürlüğe koyabilir?

Sonuçta devrimsiz sosyalizme!! Ya da siyasal iktidarın, burjuvazinin «devlet cihazının» tahribi olmaksızın devrime varıyor!!

Örgütlenmeyi geliştirmek, bizim kendi gücümüzle kazanmaya ve sımsıkı elde tutmaya muktedir olduğumuz bütün iktidar meykilerini ele geçirmek, devleti ve toplumu incelemek ve kitleleri eğitmek: Diğer hedefleri ne kendimiz ne de örgütlerimiz için ileri süremeyiz.»

Bir budalalık harikası!

Ve bakın Lenin, Kautsky'nin yukarıdaki sözlerini yorumlarken şu sözleri, sanki bizim şimdiki «Kautsky'nin torunları» için yazmış.

«Bu, Marksizmin tam bir enkazıdır!! Marks ve Engels'in 1852-1891 arasındaki bütün ders ve öğretileri unutulmuş ve çarpıtılmış. Marks ve Engels «askeri-bürokratik devlet mekanizması parçalanmalıdır» diye öğretmişlerdir. Bundan hiç bahis yok. *Proletarya diktatörlüğü yerine reformlar için mücadele ütopyası konmuş.* Sosyalizm reformcu bir tarzda ele alınmış; *reformlar için kitle grevi* -iş sonunda buna varıyor.- «Devlete olan batıl inanç»a karsı savaş, *proletaryanın parlamenter değil. fakat «çalışan yasama ve yürütme yetkisi olan» temsili organlar yaratması hakkında tek bir kelime yok...»* (*V.I. Lenin,* Marksizm Devlet Üzerine, s. 98-99, harflerin arası açık olan kelimelerin altı Lenin tarafından çizilmiş, diğerleri bize ait)

Şimdi gelelim, TKP Programının sakat ve kendi kendini çürüten bir diğer yanına...

Daha önce aktardığımız bölümünde de ifade edildiği gibi, TKP, Programının uzak amacı olarak «Türkiye'de sosyalizmi kurmayı» getirmekte ve burjuva devlet cihazının «parçalanması» sorununu da bu aşamaya bırakmaktadır. «Uzak amaca» yani sosyalist devrim aşamasına varıncaya kadar ise mevcut devlet mekanizmasının parçalanması sözkonusu olmamaktadır.

Peki, o halde yakın amacın, yani «*ileri demokratik düzenin*» gerçekleştirilmesiyle burjuva devlet cihazı yıkılmadığına göre, *mevcut devlet tipi ne olacaktır?*

Burjuva devlet aygıtı yıkılmadığına göre, mevcut devlet tipi ne *proletarya diktatörlüğü,* ne de onun bir biçimi olan *halk demokrasisi* olacaktır. Evet, proleter devlet ancak sosyalist devrimin gerçekleşmesiyle kurulacağına ve de «yıkma», «parçalama» unsuru olmadan da burjuva devlet tipinden, proleter devlet tipinin bir biçimi olan demokratik halk devletine geçilemiyeceğine göre; «ileri demokrasi»deki bu devlet tipi (veya biçimi) ne «menem» bir şeydir?

TKP adına biz cevaplıyalım: «demokratikleştirilmiş» devlet!

Evet belki «yumurtalı ayran» gibi bir şey oldu, ama gerçek tamamen bu!

TKP'nin devrim ve devlet anlayışındaki «her boydan ve her soydan sapık» görüşlerinin daha detaylı bir incelemesine girmeden önce, burada Lenin'in «burjuva devletin parçalanması» ve «yeni tipte bir devletin» kurulmasına ilişkin görüşlerini aktararak konuya açklık getirelim.

Lenin, Paris Komünü'nden çıkardığı derslerde, «halk devriminin önşartı olarak burjuva devlet aygıtının parçalanması» gerektiği şeklindeki Marx'ın uyarısını hatırlatarak, yine Marx'ın kullandığı «halk devrimi» ifadesinin oportünistler tarafından kavranamadığını belirtiyordu:

«... burjuva askercil-bürokratik devlet aygıtının dağıtılmasının «her gerçek *halk* devriminin ön şartı» olduğu hakkındaki Marx'ın olağanüstü derin mütalaasına özellikle dikkat gösterilmelidir. Bu «halk» devrimi düşüncesinin Marx'tan gelmesi acaip görülebilir, öyle ki Rus Plekhanov'cuları ve Menşevikleri, Marksist olarak kabul edilmelerini dileyen şu Struve takipçileri, Marx'ın eserlerindeki böyle bir ifadeyi muhtemelen bir «dil sürçmesi» olarak ilan edebilirdi. Onlar Marksizmi öylesine bayağı bir liberal tahrifat derecesine indirgemişlerdi ki, onlar için burjuva devrimi ve proleter devrimi arasındaki anti-tezlerden başka bir şey mevcut değildir ve hatta bu anti-tezleri de tamamen cansız şekilde yorumlarlar.» *(Lenin,* Paris Komünü Üzerine, s. 69-70, italikler Lenin'e ait)

Yine Lenin, demokratik devrimde iktidar biçimi üzerine şunları söylüyor :

«... Küçük tarihsel hatırlatmamız bize mesnetsiz değil gibi gözüküyor. Herşeyden önce bu bize, sosyalist proletaryanın temsilcilerinin küçük burjuvazi ile bir devrimci hükümete katılmalarının ilke olarak hoş görülebilir olduğunu ve belirli şartlarda doğrudan doğruya bir mecburiyet olduğunu öğretir. Daha da fazlası bu bize, Komün'ün her şeyden önce başarmak zorunda kaldığı gerçek görevi yani asgari programımızı gerçekleştirmek için sosyalist değil, *demokratik bir diktatörlüğü yürürlüğe koymak* görevi olduğunu öğretir. Son olarak bu bize, kendimiz için dersler çıkardığımızda onun hatalarını değil, (...) fakat doğru yolu çizen başarılı pratik adımlarını taklit etmemiz gerektiğini hatırlatır. Bizim yapmamız gereken şey, «Komün» sözcüğünü 1871'in büyük savaşçılarından almak, onların her sloganını körce tekrar etmek değil, fakat Rusya'daki olayların durumuna uyan pratik slo-

ganları ve programımızı açıkça tesbit etmek ve şu sözcüklerle formüle etmek olmalıdır; proletaryanın ve köylülüğün devrimci demokratik diktatörlüğü.» (V.İ. Lenin, Paris Komünü Üzerine, s. 166, 17 Temmuz 1905'de Proletary'de yayınlandı, italikler bize ait)

Meselenin özünü hiç bir yoruma gerek bırakmaksızın açıkça ortaya koyan Lenin'den daha fazla alıntı yaparak konuyu daha fazla dağıtmadan tekrar TKP'nin «görüş»lerine geçelim.

TKP, yakın amacı «ileri demokrasi»yi gerçekleştirmek için sağlıyacağı «seçim ittifakları» ile parlamentoda «halktan yana» bir çoğunluk hükümeti kurarak, bir yandan asgari program hedeflerini uygularken, diğer yandan da mevcut burjuva devlet aygıtını «demokratikleştirecek»tir! Böylece burjuva devleti, «yıkılmak ve parçalanmaksızın», TKP Programı'nın İleri Demokrasi başlığı altında ifade edildiği gibi «işçi sınıfının, halk yığınlarının egemenliğini sağlayan» ve «devrimci dönüşümleri» gerçekleştiren «demokratik devlet» haline gelmiş olacaktır!..

Kısacası, burada (ileri demokraside) sözkonusu olan burjuva yönetim-aygıtının *yıkılması değil,* süreç içinde onun «*sınıfsal niteliği ve işlevini değiştirmek*»tir.

> «Sosyalizm doğrultusundaki, ileri-demokratik iktidar için savaşım, hiçbir zaman devleti kurum olarak ortadan kaldırmayı amaçlamaz. (Zaten sosyalizmde de kalkmaz! -bizim notumuz-) *Esas olan, burjuva yönetim-aygıtının sınıfsal niteliğini* ve azınlığın çoğunluğa karşı *işlevini* degiştirmek üzere, gerekli davranışlarda bulunmaktır.» (ÜRÜN, Ağustos 1976, Sayı 26, sayfa 11)

ÜRÜN Dergisinden yukarıya aktardığımız, hayal deryasında mehtap sefası yapan bu sözler son derece açık olduğundan, sadece Lenin'in şu sözleriyle cevaplayarak geçmeyi yeterli görüyoruz:

«'Devlet mekanizması' kapitalist ülkelerin çoğunda bir bürokratik-askeri mekanizmadır (şimdi 1917'de, hepsinde diyebiliriz). Fransada evrensel kapitalist süreç 'özel' bir 'klasik saflık' ile ortaya çıktı, bir yandan o mekanizmanın biçimlenişi (Orta-çağ mutlak monarşi- anayasal meşruti monarşi-parlamenter, monarşi veya cumhuriyet), diğer yandan, onun 'en yalın ifadesine indirgenmesi' (1917'de her yerde!!) ve böylelikle onun 'yıkılması' için verilecek olan mücadelenin yaklaşması. İşte hem oportünistler, hem de Kautskiciler tarafından *sessizlik içinde geçiştirilen* bu 'yıkılma', onun 'kırılması' ve 'parçalanması' sorunudur!!!» *(Lenin,* Marksizm Devlet Üzerine, s. 14)

Evet, devam edelim ve meselenin «orta oyununa» döndürülen bir diğer yanına gelelim...

«Köklü ekonomik, toplumsal ve siyasal dönüşümleri» amaçladığı için «MC iktidarının yerine ilerici, emekçiden yana, demokratik ve ulusal bir hükümetin iş başına geçmesi»yle başarılan (!) ileri demokratik devrim (8) sayesinde «mülkiyet ilişkilerinde ve sınıfların mevzilenmesinde meydana gelecek değişiklikler, bu değişimi engelleme işlevini üstlenen burjuva yönetim-aygıtının sınıfsal yapısında önemli değişiklikler yaratarak» burjuva devlet aygıtını «demokratikleştirecek»tir! (9)

Bu ne perhiz bu ne lahana turşusu! Öyle bir burjuva «yönetim-aygıtı» ki hem «mülkiyet ilişkilerinde ve sınıflar mevzilenmesinde meydana gelecek değişiklikleri» *engelleme işlevi görüyor;* hem de *işlevinin ters istikametinde «sınıfsal değişime»* uğruyor!

Ve bir kere daha «bu ne perhiz bu ne lahana turşusu» ki, *sınıfsal yapısı ve işlevi değişerek», «emekçilerin egemenlik aracı»* haline gelen ve *«devrimci dönüşümleri uygulayan»* bu *«demokratik devlet»* sosyalist devrim aşamasında haşin (!) TKP'nin gadrine uğrayarak *«baştan aşağı paramparça»* oluveriyor!!!

İşte! Bu kadar deli saçması zırvayı bir araya toplayarak «marksizm» diye meydana çıkıp «orta oyunu» oynayan «devrim» kalpazanlarına, ülkemiz sosyalist hareketinde şimdiye dek rastlanmamıştı desek, sanırız hiç yanlış olmıyacaktır... (10)

Görüldüğü gibi, TKP'nin devrim ve devlet anlayışının iler-tutar bir yanı yoktur. TKP, ileri demokrasi aşamasında «demokratikleştirerek», «işçi sınıfının ve emekçilerin egemenlik aracı» haline dönüştürdüğü» (!) demokratik devleti daha da sağlamlaştırıp, pekiştirerek sosyalist devrim aşamasında proleter devlet haline getireceğine, bindiği dalı keserek, onu «baştan aşağı» yıkmaktadır! Hem de niçin biliyor musunuz?

«Burjuva devlet mekanizması» olduğu için!

Evet, yanlış okumadınız: «burjuva devlet-mekanizması» olduğu için... (11)

«Bu kadar da olmaz!» denilebilir. Ama ne yapalım ki, TKP'nin «program yazarı» kalemi almış eline ve «toz pembe dünyası» içinde önce «halktan yana» hükümetler kurup, «değiştiriyor»,« dönüştürüyor», sonra beğenmeyip bu kez de «parçalıyor»! Keyif onun değil mi?

Fakat, espri bir yana elbette ki meselenin özü başkadır. TKP, Sovyet ideologları tarafından geliştirilen ve bugün proletarya diktatörlüğü gibi leninizmin temel ilkesini açıktan reddetme «cesaretini» gösteren Avrupa'nın bazı revizyonist Komünist (!) Partilerinin (devrim yapmaya niyetleri olmadığı için) dört elle sarıldıkları *ileri demokrasi tezini* «enternasyonalizm» adına alıp, ona «sosyalist devrim aşamasında devleti parçalama» gibi «naçizane» bir katkı (!) da bulunarak, (kendisinin de devrim yapmaya niyeti olmadığı için) Türkiye'ye uygulamaya kalkınca; işte işler böyle arap saçına dönmektedir...

Evet, TKP Programının *kendi kendini çürüten,* bilim ve mantık dışı saçmalığı buradan, revizyonist bir teze yapılan «ihtilalci» (!?) «katkı»dan ileri gelmektedir.

«İleri Demokrasi» aşamasında «sınıfsal niteliği ve işlevi» değiştirilerek (!) «işçi sınıfının ve emekçi halkın egemenlik aracı» haline dönüştürülen (!) «demokratik devlet»in, sosyalist devrimde «burjuva devlet cihazı» (!?) denilerek «baştan aşağı yıkılması»... işte, TKP Programı'nın bütün mantığı ve özü!

Görüldüğü gibi İ. Bilen, bu işi iyi bilmemektedir! Uzun yıllar bizzat «mahallinde» tetkikatta (!) bulunmasına rağmen «usta»larından bir ileri demokrasi tezini bile doğru dürüst öğrenememiştir!

Gerçekten, yazının giriş bölümünde de belirttiğimiz gibi, sovyet ideologlar tarafından geliştirilen ileri demokrasi tezine göre, bu aşamada «demokratikleştirilen» devletin, sosyalist devrim aşamasında *parçalanması, yıkılması* diye birşey sözkonusu değildir. Tıpkı, Kapitalist Olmayan Kalkınma Yolu tezinde «eski devlet mekanizmasının veya onun bazı unsurlarının ayıklanmasıyla» «*milli ve demokratik*» hale gelen (12) *devletin* «belli koşullar içinde» *sosyalist devlete* «*dönüşmesi*» gibi burada da (ileri demokrasi tezinde) «*demokratikleştirilen*» *devletin sosyalist tipte bir devlete* «*dönüştürülmesi*» sözkonusudur:

> «Günümüzde, parlamenter mücadele biçimlerini, Lenin'in yaşadığı dönemden daha geniş çapta kullanma koşulları vardır. Parlamentoyu, kapitalizmden sosyalizme barışçı geçiş için kullanma olanağı ortaya çıkmıştır.
>
> «Komünist ve İşçi Partierinin bazı program belgelerinde, devrimci bir işçi sınıfı hareketinin varolduğu ileri parlamenter geleneklere sahip kapitalist ülkelerde, sosyalist devrimi barışçı yoldan gerçekleştirme süreci içinde, burjuva devlet aygıtını silahlarından arındırarak, parlamenter tipli bir proleter diktatörlüğüyle değiştirmenin mümkün olduğu belirtilmiştir. Bu durumda parlamento, burjuva diktatörlüğünün bir aracı olmaktan çıkar

ve içinde işçi sınıfının güvenilir çoğunluğa sahip olduğu bir halk iktidarı organı durumuna gelir; proleter devlet aygıtının bir parçası olur.» (Şilide olduğu gibi (!)-Kurtuluş) (Leninist Strateji ve Taktikler, s. 41-42, N. Tropkin, S. Karpilenko, K. Şirinya)

Yukarıdaki alıntıda «masallaştırıldığı» gibi, «sosyalist devrimi barışçı yoldan gerçekleştirme süreci içinde» burjuva devlet aygıtı ve onun bir parçası olan burjuva parlementosunun «baştan aşağı» dağıtılması, yıkılması diye bir *mesele* yoktur.

Ona «ey burjuva devleti silahlarından arın ve teslim ol!» diye bir çağrıda bulunmak kafidir! Böylece onun da derhal ayağa kalkıp saygıyla eğilerek «emredersiniz sayın proletarya ve anti-tekel müttefikleri!» demesiyle mesele bitecektir! Burjuva parlamentosu hemen proleter parlamentosuna (!), burjuva devlet aygıtı da yine hemen proleter devlet aygıtına «dönüşecek», böylece de barışçı yoldan sosyalizme geçilecektir!..

Tabii, İ. Bilen ve TKP'si bunları yeteri kadar öğrenemediği (!) veyahut da Türkiye Solu'ndaki «goşizmin» ağzına düşmekten korktuğu (!) için, «ustaları»nın teorilerine ideolojik katkı (!) da bulunarak, ona «ihtilalci bir öz» kazandırmak zorunda kalmıştır..

Ve işin bir diğer komik yanı, İ. Bilen ve TKP'si teoriye «böylesi» bir «ihtilalci öz» kazandırırlarken, farkında olmaksızın (!?) bir de «ağır suç» işleyerek «ağır ceza» yeme durumuyla karşı karşıya kalmaktadırlar.. Hem de kendi elleriyle yazdıkları «ferman»la!

Evet, TKP Programı'nın İleri Demokrasi başlığında yeralan 8. maddenin son cümlesi şöyle diyor:

> «Emperyalizme hizmet, *demokratik düzeni yıkmağa çalışmak, sabotaj ağır suç sayılır ve bu suçları işleyenler ağır ceza görür.*» (italikler bize ait)

Böylece, ileri demokrasi aşamasında gerçekleştirdikleri «demokratik devleti» ve onun «demokratik düze-

nini» sonradan «baştan aşağı» yıkmaya kalkışmakla, İ. Bilen ve «yoldaşları» sabotaj düzeyindeki «ağır suç»u yine bizzat kendileri işlemiyorlar mı? (13)

İşte bir kez şaşırınca, sonunda adam böyle kendi ipini kendisi de çeker!

Artık, TKP'nin zırvalarını bir kenara bırakıp, leninizmin meseleye nasıl yaklaştığına dönecek olursak; soruna açıklık getirmesi bakımından ilk önce Lenin'in şu sözlerini aktarmak gerekir.

> «*Her devrim,* devlet aygıtını yıkarak, sınıf savaşını, egemen sınıfın kendisine hizmet eden silahlı adam müfrezelerini yeniden kurmak için nasıl çabaladığını, ezilen sınıfınsa, sömürücülere değil, sömürülenlere hizmet etmeye yetenekli bu tür *yeni bir örgüt kurmak* için nasıl çabaladığını bize en açık bir biçimde gösterir.» *(Lenin,* Devlet ve İhtilâl, s. 16, italikler bize ait)

Dikkatle izlenirse, Lenin burada devrimin temel gelişim yasaları olarak şunları açıkça vurguluyor: Birincisi, *her devrim* mevcut devlet aygıtını yıkmak zorundadır. İkincisi, iktidardan devrilen egemen sınıf, kendisine o «cennet hayatını» sağlayan iktidarını, tekrar elde edebilmek için *eskisinden çok daha fazla* bir hırsla hareket ederek «kendisine hizmet eden silahlı adam müfrezelerini» yeniden kurmaya çabalar. Ve üçüncüsü ise, işte bu nedenden ötürü sömürülenler, *devrimle yıktıkları sömürenlerin devlet aygıtı yerine,* sömürenlere değil de, *kendilerine hizmet edecek yeni tipte bir devlet aygıtı kurmak zorundadırlar.*

> «Eğer biz kendimizi örgütleyebilir ve propagandamızı ustaca yönetirsek, sadece proletarya değil, aynı zamanda köylülerin onda dokuzu da, halktan ayrılmış bir orduya, yerinden oynatılamaz imtiyazlı bir büroksiye karşı çıkacak, polisin yeniden organizasyonuna karşı çıkacaklardır. Ve bütün bunlar *yeni tipte bir devleti* ifade eder.» *(Lenin,* Paris Komünü Üzerine, s. 63)

Görüldüğü gibi sorun gayet açktır. Eğer *sözkonusu olan,* Lenin Kautsky'i eleştirirken kullandığı deyimle ifade edersek, «devrimsiz sosyalizme» geçmeyi amaçlayan «reformlar silsilesi» ve «tedrici gelişme»den ibaret *ileri demokrasi değil de, demokratik halk devrimi ise;* işte o zaman daha *bu aşamada* mevcut burjuva devlet aygıtının «baştan aşağı» yıkılması kaçınılmaz bir devrim yasasıdır. Ve bütün organları ile yıkılıp, parçalanan bu burjuva devlet aygıtının (ve burjuva diktatörlüğünün) *yerine* proletarya diktatörlüğünün *bir biçimi olan* demokratik halk devleti (ve demokratik halk diktatörlüğü) kurulmalıdır. Geniş emekçi yığınlarının katıldığı, proletaryanın öncülük ve hegemonyasında gelişen böyle bir demokratik halk devriminin zaferiyle gerçekleşecek olan *demokratik halk iktidarı,* sosyalizmin önündeki bütün siyasi ve ekonomik engelleri tasfiye ederek, belli bir *kesintisiz devrim süreci içinde* sosyalizmin inşasına geçecektir. Böylece de iki devrim (demokratik ve sosyalist) sanki aralarında -oportünistlerin sübjektif dünyalarındaki gibi- koskoca bir Çin seddi varmışçasına ortadan (!) ikiye bölünmeyeceğinden, ne iki defa devlet aygıtı parçalanacak (!) ne de TKP Programında zırvalandığı gibi, önce (ileri demokraside) parçalanmadan burjuva devletinden «dönüştürülen» «demokratik devlet» daha sonra sosyalist devrimde yıkılacaktır!

Gerçekten de oportünistler, devrimin iki aşamasını «bıçakla birbirinden ayırdıklarından» ve leninist kesintisiz devrim teorisini kavrayamadıklarından böyle bir yanılgıya düşmektedirler.

Lenin, «Proletarya İhtilali ve Dönek Kautsky» adlı eserinde demokratik devrimle sosyalist devrimi bir tek zincirin iki halkası olarak ele alıyor ve şunları söylüyordu :

> «İki devrim arasında sun'i olarak bir Çin seddi kurmak, ikisini proletaryanın hazırlık derecesiyle

değil de, herhangi bir başka bir şeyle birbirinden ayırmak, marksizmin tahrifini son haddine vardırmaktır, marksizmi bayağılaştırmaktır, marksizm yerine liberalizmin konmasıdır.» (Proletarya İhtilali ve Dönek Kautsky, S. 157)

Ve yine Lenin'den bu konuda bir atıf daha yaparak, devrimin iki aşamasının kesintisizliği sorununa geçelim.

«Nitelikleriyle, amaçlarıyla ve kavgada kesin bir tavır takınmaya yetenekli toplumsal güçlerin bileşimi bakımından, tamamen farklı iki savaşı aynı zamanda yürütmek gibi zor ve ağır basan bir görevin sosyalistlere düştüğünü» belirten Lenin, «demokratik devrimi ne kadar tam olarak yaparsak, o ölçüde sosyalist devrimin sorunlarına ulaşmış olacağız.» diyordu. (İşçi-Köylü İttifakı, s. 96-97)

Bütün oportünistler gibi, TKP reformistleri de -aslında devrim yapmaya niyetleri olmadığından ve devrim yerine reformları temel aldıklarından- devrimin kesintisizliği sorununu anlayamamakta ve leninizmi bayağı bir liberalizm düzeyine indirgemektedirler.

Leninizm, proletaryaya müttefikleri ile birlikte daha devrimin ilk aşamasında, yani demokratik devrim aşamasında, mevcut burjuva devlet aygıtını parçalayıp, yerine demokratik halk devletini geçirmeyi ödev kılmaktadır. Devrimin kesintisiz süreci içinde ikinci aşamada yani sosyalist devrim aşamasında ise sözkonusu olan bu demokratik devletin parçalanması (!) değil, tam tersine onun daha da pekiştirilerek *tam* bir proletarya devleti haline getirilmesidir. Yoksa yukarıda da belirttiğimiz gibi Leninizm de devrimin her iki aşamasında da «devlet parçalama» diye bilim dışı bir saçmalık da yoktur; TKP'nin söylediği gibi ilk aşamada «demokratikleştirilen» devletin ikinci aşamada «parçalanması» gibi bir zırvalık da!

Buraya kadar anlattıklarımıza dayanarak kısaca ifade edersek; TKP Programı «yakın amaç» «uzak amaç»

falan filan... diyerek açıkça sahtekarlık yapmaktadır. TKP'nin ağzında gevelediği devrim değil, «köklü» reformlar silsilesinden ve sosyalizme barışçı geçişin teorisinden ibaret ileri demokrasidir!

Nitekim bunu, TKP'nin de katılarak altına imza attığı son Avrupa Komünist ve İşçi Partileri Konferansı Ana Belgesi açıkça itiraf etmektedir:

> «Kapitalist avrupa'nın işçi sınıfı ve emekçileri, krizden geniş halk yığınlarının çıkarlarına uyan ve *toplumun sosyalist yönde değiştirilmesinin yolunu açan demokratik bir çıkış yolu için savaşıyorlar.*» (Avrupa Komünist ve İşçi Partileri Konferansı Ana Belgesi, 29-30 Haz. 1976, Berlin, ATTF Yayını, s. 7)

ÖYLE DEVLETE, BÖYLE ORDU

TKP'nin resmi yayın organlarına ve programına bakacak olursak, onlara göre ordu, burjuva devlet aygıtının emekçi yığınlar üzerindeki bir baskı aracı değil, tam tersine, o «halkın ordusu»dur. Ve varlığının gerçek nedeni ülkemizi «emperyalistlere karşı korumaktır!» Silahlı kuvvetler, burjuvazinin sınıfsal çıkarlarının bekçisi değil, halkın egemenliğinin ve yurdun bağımsızlığının koruyucusudur!

> «... Ordumuz, memlekete dalan emperyalistlere karşı ölüm kalım savaşında, Ulusal Kurtuluş mücadelesinde kurulmuştur. *Başlıca görevi, ulusal çıkarlarımızı hiçe sayan emperyalistlere ve işbirlikçilerine karşı savaşmak, anayurdun bağımsızlık ve egemenliğini, halkın çıkarlarını savunmaktır.*» (ATILIM, Mart 1975, «Burjuvazinin Ordu Politikası» başlıklı yazıdan ve TKP Programı, «İleri Demokrasi» başlıklı bölüm, s, 43) (italikler bize ait)

Yukarıdaki alıntıdan da açıkça görüleceği gibi bu tahlil, burjuva devlet teorisine verilebilecek en çarpıcı bir örnektir! Bu yorum, leninist devlet teorisinin doğrudan doğruya rezilce bir tahrifidir! «Burjuva devletinin,

en mükemmel, en gelişmiş şekli *parlamenter demokratik cumhuriyet*»de dahil olmak üzere «sürekli *ordu, polis* ve *bürokrasi*»yi «devlet aygıtının, halkın *üzerinde* yükselen, imtiyazlı ve pratikte değiştirilemez organları» olarak niteleyen (14) Lenin, yüzyılımızın ilk çeyreğinde, devlet ve onun bir baskı aracı olarak özünü oluşturan orduyu anlatırken, birer demokratik cumhuriyet olarak ileriye sürülen Amerika ve İsviçre'yi örnek göstererek şunları söylüyordu :

> «... Avrupa'da İsviçre, Amerika'da Birleşik Devletler bunun en iyi örnekleridir. Dünyanın hiçbir başka yerinde, sermayenin hakimiyeti buralarda olduğu kadar hayasız ve merhametsiz değildir ve dünyanın hiçbir yerinde bu durum -usta makyajlara, çalışkan demokrasi ve tüm yurttaşların eşitliği hakkında çekilen nutuklara rağmen- birer demokratik cumhuriyet olduklarını iddia eden bu ülkelerdeki kadar açıkça ortaya çıkamaz. Gerçekteyse, İsviçre ve Amerika'da yalnız sermaye hüküm sürmekte ve işçilerin durumlarını düzeltme amacıyla giriştikleri her meşru hareketin bu ülkelerde aldığı cevap, bir zorbalık ve iç savaş olmaktadır. Aslında bu iki ülke, en az sayıda asker besleyen ve sürekli bir orduyu silah altında tutmayan ülkelerdir.» *(Lenin,* Seçme Yazılar, May Yay. s. 66)

Yine Lenin, sınıflı toplumlarda egemen sınıfların diğer sınıf ve zümreler üzerindeki baskı aracı olan devleti anlatırken şunları söylüyordu:

> «... Zor kullanım (cebir) metodları değişiyordu, fakat, her toplumda devlet varolduğu sürece, yöneten, emir veren, egemen olan insan grupları vardır; bunlar, iktidarda kalabilmek için, her çağın teknik düzeyine uygun biçimde donatılı bir zorlama (mecbur etme) aparatını, bir baskı aracını ellerinde bulunduruyorlardı.» (Devlet Üstüne, c. 29, s. 473-474, Bütün Eserler)

Burada, Marx'dan, Lenin'den ve diğer ustalardan daha fazla atıflar yaparak uzun teorik izahlara girmeye gerek görmüyoruz. Marksizm'in abc'sini bilenler için mesele son derece açıktır. Ne devlet ne de devletin militarize gücü olan ordu kavramları sınıflarüstü olgular değildir. Devlet, burjuvazinin devleti olduğu sürece, ordu da burjuvazinin diğer sınıf ve zümreler üzerindeki baskı aracıdır. Burjuvazinin sınıfsal çıkarlarının emekçi yığınlara karşı koruyucusudur! Yine bir ülkenin burjuvazisi, uluslararası emperyalist tekelci burjuvazinin bir parçasını oluşturuyorsa, o ülkenin ordusu da emperyalist-kapitalist sistemin genel olarak dünyada, özel olarak da o ülkede koruyuculuğu görevini üstlenmiştir. Bu ordu kavramının evrensel karakteridir ve her zaman geçerlidir. Ülkemiz tarihinde de ordu daima egemen sınıfların halk üzerindeki baskı ve terör aracı olmuştur. Yakın geçmişimiz bunun sayısız örnekleriyle doludur. Burjuva cumhuriyet tarihimize baktığımızda, ülkemizin 33 yılının sıkıyönetimler altında geçtiğini görürüz. Bu 33 yılda da, diğer yıllarda da, hele özellikle 12 Mart rejimi yıllarında «ordumuzun başlıca görevi, ulusal çıkarlarımızı hiçe sayan emperyalistlere ve işbirlikçilere karşı savaşmak, halkın çıkarlarını savunmak» değil tam tersine, işçi sınfına ve yurtseverlere karşı savaşmak, burjuvazinin çıkarlarını savunmak olmuştur. Böyle olması da son derece doğaldır! Çünkü ordu, burjuva devletinin emekçi yığınlar üzerindeki baskı ve terör aracından başka bir şey değildir, Lenin'in de belirttiği gibi devletin özünü oluşturan araçlardan bir tanesidir :

> «Hepinizin bildiği gibi, bu araç zamanımızda da hapisaneler, silahlı birlikler ve insanın iradesini şiddet yoluyla baskı altına alan diğer araçlar şeklinde karşımıza çıkmaktadır. İşte bütün bunlar Devletin özünü meydana getirir.» (Devlet, *V. İ. Lenin,* Aşama Dergisi, s. 1 sf. 9)

Yukarıdaki alıntıyla ilgili olarak bir de şunu belirtmekte yarar var. «Ordumuz, memlekete dalan emperyalistlere karşı ölüm kalım savaşında, ulusal kurtuluş mücadelesinde kurulmuştur» denirken gerçekler yine tahrif ediliyor, kasıtlı olarak saptırılıyor. Kurtuluş savaşı tarihini, bu beyler gibi lisedeki tarih kitaplarından değil de, biraz daha gerçeği yansıtan eserlerden öğrenenler çok iyi bilirler ki, memlekete dalan emperyalistlere karşı ilk kurşunu sıkanlar Kuvayı Seyyarecilerdir. Saldırganlara karşı ilk savaş cephesini kuranlar, bütün gerici ayaklanmaları bastıranlar, daha ulusal kurtuluş savaşı sırasında kuvayi seyyarenin niteliğinden korkuya kapılan ve bu nedenle düzenli burjuva ordusunu kurmak isteyen M. Kemal, İ. İnönü gibi paşalar tarafından İngilizlerle uzaklaşacak kadar aşağılık entrikalarla imha edilmişlerdir. (15) Kuvayi seyyarenin, halkın bir parçası haline gelen yurtsever öncüleri, kurtuluş savaşında en önde saf tutan sosyalistler ve sosyalizm sempatizanları istiklal mahkemelerinde yargılanarak ya asılmış ya da yıllarca zindanlarda tutulmuştur. Lenin tarafından da bir burjuva ihtilalcisi olarak nitelendirilen M. Kemal ve çevresinin kurmayı düşündükleri ve Kuvayi Seyyareyi imha ederek kurdukları ordu da burjuva devlet çıkarlarını koruyacak Osmanlı ordusunun kalıntıları üzerine kurulmuş bir orduydu.

Yukarıya aldığımız alıntıda yeralan sözler ne bir tesadüf ne de bir dil sürçmesidir. Bu görüşler, TKP'nin ordu hakkındaki resmi görüşünü en açık bir şekilde ifade eden sözcüklerdir. Çünkü, bütün yayın organlarında mesele defalarca aynı şekilde işlenmektedir.

«Türk Silahlı Kuvvetleri, Sancar gibi militaristlerin elinde *halka karşı bir ezgi mekanizması olmamalıdır. Türk Ordusunun ezici çoğunluğu işçi, köylü, dar gelirli memur çocuklarından oluşuyor. Halkın ordusu halk düşmanlarına karşı olmalıdır...*

Silahlı kuvvetlerde anti-emperyalist, anti-faşist bir birikim vardır. Ordu içindeki yurtsever er ve subayların Amerikancı-NATO'cu generallere karşı nefreti artmaktadır. *Yurtsever er ve subaylar demokratik haklar için, bağımsızlık için savaştan geri durmamış, bu yolda zorluklara yiğitçe katlanmışlardır.*» (ATILIM, yıl: 2 sayı: 1, Ocak 1975, 'ORDU' başlıklı yazıdan) (italikler bize ait)

Görüldüğü gibi, burada da benzer sözler nakarat halinde tekrarlanmaktadır. Lenin'in deyişiyle burjuva devletinin «sürekli cebir aleti» olan ordudan «halkın ordusu» diye sözedilmekte ve bu ordunun «halk düşmanlarına karşı olması» gerektiği söylenmektedir. «Türk Ordusunun», «halkın ordusu» olmasına da gerekçe olarak, «ordunun ezici çoğunluğunun işçi, köylü, dar gelirli memur çocuklarından oluştuğu gösterilmektedir. İşte bu tahlil tam bir Aristo mantığının sonucudur! Sübjektif idealizmdir! Dünyanın hiçbir ülkesinde burjuva devlet mekanizmasının cebir aleti olan ordu, burjuva çocuklarından oluşmaz! Şili'de, İspanya'da, Brezilya'da ve faşist rejimlerin hüküm sürdüğü diğer ülkelerde binlerce komünisti, yurtseveri ve ilericiyi katleden, zindanlara dolduran, temelleri sarsılan burjuva düzenini korumak için kendi halkına işgalci kuvvetler muamelesi yapan ordular da *burjuva çocuklarından oluşmaz, onlar* da «Türk ordusunun» ezici çoğunluğu gibi yoksul halk çocuklarından oluşmuştur. Ama bu, o orduların «halkın ordusu» olması anlamına gelmez. Burjuva devletinin ordusu olma niteliğini değiştirmez. Bu, diyalektik materyalizmin en basit bir kuralıdır. Emekçilere karşı yöneltilen süngüleri, tankları, topları da işçiler yapar, ama son tahlilde bu silahlar burjuvazinin elinde halka karşı yöneltilen birer araç olurlar... Halkın ordusu, dünyanın her tarafında ancak burjuva devlet mekanizmasını parçalayarak, işçi sınıfının öncülüğünde emekçi halk yığınlarının demokratik halk iktidarını kurmak için yürütü-

len uzun ve çetin mücadeleler sonucunda oluşturulmuştur. Bunu ustalar böyle yazmıştır, tarih böyle olduğunu göstermiştir... «Ordu, halk çocuklarından oluşmuştur, öyleyse halkın ordusudur» gibi düz yorumlar, yukarıda da belirtildiği gibi Aristo mantığının ürünüdür ve kaçınılmaz olarak da anti-marksist bir öze sahiptir.

Yalnız burada altını çizerek şunu da vurgulamakta yarar görüyoruz. Devrimciler, iktidar mücadelesi verirken, ordu içinde de alabildiğine çalışarak, onun güçlülüğünün en büyük nedeni olan hiyerarşi ve disiplini parçalamak ve erlerle birlikte özellikle küçük rütbeli subayları burjuvazinin etkinliğinden kurtararak onları devrimci kavgaya kazandırmak zorundadırlar.

Elbette ki, bu çalışma TKP'nin deyimiyle «halkın ordusu»na 141-142'yi kaldıracak, «ileri demokrasi» veya «sosyal ilerleme» yolunda yeni mevziler (!) kazandıracak «radikal» bir darbe (cunta) yaptırmak için değil; burjuvazinin çıkarlarının silahlı koruyucusu ordu içinden erleri ve bir kısım subayları işçi sınıfı hareketine kazanmak ve bir kısmını da devrim ve karşı-devrim karşısında tarafsızlaştırmak, böylece burjuvazinin ordusundaki hiyerarşiyi alt-üst ederek onu çalışmaz hale getirmek için yapılmalıdır ve bütün dünyadaki devrimciler de bu amaçlarla ordu içinde çalışmaktadır.. Bütün ülkelerdeki sınıf mücadelelerinde devrimcilerin bu amaçlarla ordu içinde de çalışmaları küçümsenmiyecek zorunlu bir mücadeledir...

Fakat, TKP'nin yukarıda görüldüğü gibi, burjuvazinin silahlı kuvvetlerini «halkın ordusu» sayması doğaldır. İdeolojisinin kaçınılmaz sonucudur. Zira bu, TKP'nin Türkiye için savunduğu «İleri Demokrasi» veya «Kapitalist Olmıyan Yol» teorilerinin varacağı yerden başka bir şey değildir. Nitekim TKP, «Türk Silahlı Kuvvetlerini» devrimin (nasıl bir devrimse!) *önemli* hatta *vurucu gücü* olarak kabul etmektedir...

«Leninci ilkeleri kılavuz edinen, *silahlı kuvvetleri devrimci hareketin önemli bir kolu sayan TKP,* ordu içinde çalışmalara büyük önem vermektedir. *Komünistler, faşizme tırmanan Demirel hükümetini alaşağı etme savaşında* yurtsever er ve subayların devrimci güçlerin saflarında yer almasını sağlamak için çalışmaktadırlar.» (ATILIM, Temmuz 1975, sayı: 7, s. 4, italikler bize ait)

«Şu gerçeği bilmek gerek: TKP'nin ve öteki devrimcilerin, *bu hükümeti devirmek, demokratik halkçı bir hükümeti işbaşına getirmek,* demokratik bir düzen yaratmak savaşı, yığınları harekete getirdiği oranda *silahlı kuvvetlerdeki devrimci akımlar da* o ölçüde güçlenecektir.» (ATILIM, Yıl: 2, sayı: 7, s. 8, 'Yığın Gösterileri ve Ordu' başlıklı yazıdan) (italikler bize ait)

«*Silahlı kuvvetlerdeki yurtseverler, devrim hareketinin vurucu gücüdür.*» ATILIM, Mayıs 1975).

TKP'nin cuntacılığını açıkça deşifre eden bu sözleri yorumlamaya bile gerek olmadığını belirterek konuyla ilgili görüşlerini aktarmaya devam edelim:

«Yurtsever erler subaylar gerici-faşist karması *hükümetin bu oyunlarını bozmalı; üsleri ele almalı, amerikan askerlerini kapı dışarı etmelidir.* NATO'cu militarist kliğin harpçi politikasına «dur!» demelidir. *Silahlı kuvvetlerimizin varlığının gerçek nedeni yurdumuzu emperyalistlere karşı korumaktır.*

«...*Ordumuzun* gericilerden, faşistlerden temizlenip *bağımsızlığın sarsılmaz bekçisi, ulusal ordu olabilmesi* için tüm yurtseverler elele vermelidir. Gerici-faşist karması *hükümeti alaşağı etmek,* başta işçi sınıfı olmak üzere tüm ilericilerin ulusal görevidir.» (ATILIM, Ağustos 1975, Yıl: 2, Sayı: 8 'Ulusal Ordu') (italikler bize ait)

Şimdi bu sözleri Doğan Avcıoğlu'nun eski Devrim gazetesi veya benzeri bir dergide okumuş olsaydık, yine cuntacı «radikal»lerin «ayranı kabarmış» diyerek üzerinde hiç durmadan geçmek sözkonusu olabilirdi... Fakat sarfedilen sözler, işçi sınıfının öncü müfrezesi olduğunu iddia eden ve o yüce ismi taşıyan bir partiye (!) ait olunca elbette ki işler değişmektedir!

Yukarıdaki alıntının özüne geçmeden önce, TKP'nin *ifade tarzı* üzerinde özellikle durmak gerektiğine inanıyoruz. Yaptığımız atıflardaki pasajlarda da görüldüğü gibi kullanılan dil, ajitasyon-propaganda anlamında da olsa, kesinlikle marksist bir dil değildir. Bunu anlamak için, değil ustaların kitaplarını okumuş olmak, şimdiye kadar Türkiye'de çıkan ister teorik nitelikte ister ajitasyon-propaganda niteliğindeki sosyalist yayın organlarından bir kaç tanesini okumak bile yeter de artar bile. Komünist adını taşıyan bir parti, burjuvazinin ve onun devletinin militarize gücü olan ordudan «silahlı kuvvetleri*MİZ*», «ordu*MUZ*» diye bahsedemez. Hele uluslararası emperyalist tekellerin ortaklığını ve hizmetkarlığını yapan burjuvazinin baskı ve terör aracı olan ordunun, yani kendi deyimleriyle «silahlı kuvvetlerimiz»in «gerçek varlık nedeni»nin «yurdumuzu emperyalistlere karşı korumak» olduğundan hiç bahsedemez. Mevcut ordu «silahlı kuvvetlerimiz» değil burjuvazinin silahlı kuvvetleridir. Bu bir dil sürçmesi değildir. TKP'nin benimsediği ifade tarzıdır, her zaman kullandığı resmi dilidir, görüşlerini yansıtmaktadır. Anti-leninist bir öz taşımaktadır.

Nitekim yukarıda ATILIM'dan yapılan atıfda görüldüğü gibi TKP, «ordumuzun» «ulusal ordu» haline getirilmesini önermektedir. Şimdi burada üzerinde önemle durulması gereken iki yönlü bir ideolojik-teorik hataya işaret etmek istiyoruz.

Birincisi, «ulusal ordu» kavramı. Nedir bu -geçmişte cuntacılar tarafından da- sık sık kullanılan «ulusal

ordu» kavramının içeriği? Hangi sosyal sınıf veya sınıfların çıkarlarının koruyucusudur? Hangi devlet biçiminin, hangi sınıf iktidarının silahlı gücüdür bu «ulusal ordu»? Kastedilen iktidar biçimi proletarya iktidarı olamıyacağına göre, söz konusu olan demokratik bir halk iktidarı mıdır? Böyle bir devlet biçiminin ordusu ise ancak halk ordusu niteliğini taşıyabilir. Ulusal (milli) kavramının sınırları içine burjuvazinin, uluslararası emperyalist tekellerle göbek bağı olmayan kesiminin de dahil olacağı bilinen bir gerçektir. XX. Yüzyılın son çeyreğinde ne kadar «ulusal» olduğu -ülkemiz şartlarında- tartışma konusu olabilecek burjuvazinin bu kesiminin şiddetli anti-komünist yanının da ne denli ağır bastığı yine bilinen bir diğer gerçektir. Ülkemizde geçilmesi zorunlu bir aşama olan demokratik devrimde «ulusal» nitelikteki burjuvazinin *en iyimser* yorumla tarafsız kalması sözkonusu olacaktır. (16) Dolayısıyla öncülüğünü kaçınılmaz olarak işçi sınıfının yapacağı ve temel gücünü de yine işçi sınıfı ve emekçi halk yığınlarının oluşturacağı bir demokratik devrim sürecinde bu sosyal sınıf ve zümreler tarafından oluşturulacak bir ordu da, mevcut burjuva ordusunun eldeğiştirmesiyle değil, parçalanmasıyla yaratılacaktır.

Burada içine düşülen ikinci hata ise, burjuva devletinin militarize gücü olan burjuva ordusunun, «yurtseverlerin elele vermesiyle» ve «faşistlerden temizlenmesiyle» «ulusal ordu» haline getirileceği görüşüdür. Bu da marksizm-leninizmin tahrifinden başka bir şey değildir. En kaba bir biçimde onu revize etmektir. Ne burjuva devlet cihazı, ne de onun askeri organı «bir elden diğerine aktarmayla» niteliğini yitirmez. Ne burjuva devleti «ulusal devlet» haline gelir, ne de burjuvazinin ordusu «ulusal ordu» haline... Eğer reformist veya revizyonist değil de marksist-leninist olduğumuzu iddia ediyorsak; leninizmin evrenselliğini günümüzde de kesinlikle sürdüren en temel ilkelerini ortodoks-

ça savunmak zorundayız. Ordunun «faşistlerden temizlenmesiyle» (ayrıca hangi güçler, nasıl temizliyeceklerdir) onun bağımsızlığımızın *sarsılmaz bekçisi,* «ulusal ordu» olacağını ifade etmek reformizmin, oportünizmin en iflah olmaz biçimidir.

Leninist devlet ve proletarya devrimi teorisine göre burjuva devlet cihazının (bürokratik-askeri mekanizmanın) «bir elden diğerine aktarılması» yetmez. Onu *parçalamak* ve yerine bir yenisini koymak gerekir.

Lenin, Marx'ın Fransa'da İç Savaş adlı yapıtında ortaya koyduğu şu sözleri *oportünizme kaçamak imkanı sağladığı için* yetersiz bulmaktadır:

> «Özellikle bir husus Komün tarafından ispatlandı; işçi sınıfı sadece hazır devlet cihazını ele geçirip onu kendi maksatları için kullanmakla yetinmez» (Fransa'da İç Savaş, s. 19)

Marx'ın bu sözlerini aktardıktan sonra Lenin şöyle diyor :

> «Bu pasaj, tek başına ele alındığında açık değildir, *ihtilallere gerek olmadığı,* bu konuda ihtiyatlı olmak gerektiği ve *iktidarın ele geçirilişi fikrine değil, fakat tedrici süreç içinde gelişme fikrine daha fazla önem verilmesi gerektiği, vb.* vb. anlamına gelen 'hazır devlet cihazı ele geçirilemez' şeklinde bir yoruma olanak sağlıyarak, oportünizm için bir çeşit *kaçamak* imkanı sağlamaktadır. Bu yorumlama tamamen yanlıştır. Aslında Marx'ın aklında bunun *tam tersi* vardır: Proletarya ihtilali 'sadece' 'hazır' devlet cihazını ele geçirmekle yetinemez; ihtilal onu, bu *hazır cihazı parçalamalı* ve onun yerine bir *yenisini koymalıdır* da.»

Lenin bu konuda «işte çok aydınlatıcı bir pasaj» diyerek Marx'dan şu sözleri aktarıyor :

> «Onsekizinci Brumaire'nin son bölümünde, Fransız ihtilalinin bundan sonraki girişiminin artık, şimdiye kadar olduğu gibi, *bürokratik-askeri ci-*

hazı bir elden diğerine aktarmak değil, fakat onu parçalamak olacağını ve bunun Kara Avrupası'ndaki her gerçek halk ihtilalinin *ön şartı* olduğunu iddia ettiğimi göreceksin.» (12 Nisan 1871 de Marx'ın Kugelmann'a yazdığı mektuptan)

Lenin sözlerini şöyle sürdürüyor :

«İç Savaş'ta 'hazır devlet cihazı' diye adlandırılan, 12 Nisan 1871 tarihli mektupta 'bürokratik askeri makina' olarak adlandırılmış. İç Savaş'ta 'sadece ele geçirme' kelimeleri ile ifade edilen, 12 Nisan 1871 tarihli mektupta daha kesin, daha açık ve iyi bir şekilde formüle edilmiştir. 'Bir elden diğerine aktarma'. En aydınlatıcı yanı, İç Savaş'ta eksik olan tashihtir: *Bürokratik-askeri makinayı bir elden diğerine aktarmak değil, fakat onu parçalamak.*» (V.İ. Lenin, Marksizm Devlet Üzerine, s. 8-9-10, Öncü Yayınevi, italikler bize ait.)

Şimdi ATILIM'ın Ağustos 1975 sayısından aktardığımız sözlere tekrar dönelim. Burada sarfedilen sözler ne anlam taşımaktadır ve hangi amaçla söylenmiştir?

İlk olarak, burada, yurtsever er ve subayların «amerikan üslerine el koyulmasına, amerikan askerlerinin kapı dışarı edilmesine» çağırıldığını görmekteyiz. Buna «or dumuzun, ulusal ordu olabilmesi için tüm yurtseverlerin elele vermesi ve gerici-faşist karması *hükümeti alaşağı etmeleri*» için yapılan ajitasyon da eklenirse; işte o zaman yapılmak istenen işin adını koymak mümkünleşir: «radikal cunta ajitasyonu». Aksi takdirde şu sorulara cevap verebilmek olanaksızdır. «Baştaki faşist hükümet *alaşağı* edilmeden yurtsever er ve subaylar, amerikan üslerine nasıl *el koyacaklardır?*», «amerikalıları nasıl kovacaklardır?» Herhalde bu «yurtsever er ve subaylara», esas hedefi gözetmeksizin maceracı bir çıkış önerilmiyorsa -ki bu düşünülemez- o zaman yapılan bu ajitasyon başka ne anlam taşıyabilir? Uzatmaya hiç gerek yok, TKP'nin görüşü gayet açık: Lütfen başta yer verilen iş-

çi sınıfı da dahil olmak üzere (!) tüm ilericiler, yani «yurtsever er ve subaylar», «ulusal görevlerini» yerine getirerek gerici-faşist karması hükümeti *alaşağı* edecekler, daha açıkçası darbeyle devirecekler, «halktan *yana* ilerici demokrat bir hükümeti» işbaşına getirecekler, işte o zaman «amerikan üslerine el konulabilecek», «amerikan askerleri kapı dışarı edilecek»tir! Böylece de ülkemiz «bağımsızlık, demokrasi, barış ve toplumsal ilerleme» yolunda ilerliyecektir!.. (17) Belli ki, Portekiz cuntası TKP'nin de ayranını kabartmış.

Bu görüşler, Mihri BELLİ'nin deşifre olmuş dünkü cuntacı MDD teorilerinin allanıp pullanıp UDD diye tekrar piyasaya sürülmesidir! «Ordumuz», «silahlı kuvvetlerimiz», «ulusal görev» edebiyatı hep bu yüzdendir.

Hatırlatma açısından Mihri BELLİ'nin MDD teorisiyle, TKP'nin UDD teorisinin ne kadar birbirine benzediklerini, ikiz kardeş olduklarını her ikisinden de alıntılar yaparak karşılaştırmakta yarar görüyoruz :

> «Asker-sivil aydın zümre ile işbirlikçi sermaye-feodal mütegallibe ittifakı arasında bir uzlaşma olabilir mi? *Böyle bir uzlaşmayı mümkün kılacak temel Türkiye'de yoktur.*» *(Mihri* BELLİ, Yazılar, s. 17)
>
> «Yurtsever subayların, erlerin yeri, halkımızın yanındadır. Anti-faşist, anti-emperyalist cephenin içindedir.» (TKP Programı, s. 43)
>
> «Silahlı Kuvvetler gençliğin ve *halkın bir parçasıdır. Halkın hizmetindedir. Ödevi emperyalizme karşı yurdun bağımsızlığını, halkın egemenliğini savunmaktır.*» YENİ ÇAĞ, Nisan 1974, Sayı 339)
>
> «.. asker-sivil bürokrat zümre bir geçmişin, bir geleneğin temsilcisidir. Bu geçmişte, örneğin bir Çanakkale var, dünya tarihinin ilk başarılı milli kurtuluş savaşı var... Ve Türkiye sosyalistleri ne sektarizme ne de oportünizme sapmadan, gerçekten sosyalist bir politik çizgiyi izleyebildikleri ölçüde,

demokratik devrim aşamasında *pek önemli bir rol oynaması kaçınılmaz olan bu zümrenin* önemini doğru değerlendirmek zorundadır. İçinde bulunduğumuz aşamada *asker-sivil aydın zümre demokratik devrimden yanadır.*» (M. Belli, Yazılar, s. 19)

«... ordumuz, memlekete dalan emperyalistlere karşı ölüm kalım savaşında, ulusal kurtuluş mücadelesinde kurulmuştur.» (ATILIM, Yıl: 2, sayı: 3)

«Silahlı kuvvetlerde anti-emperyalist, demokratik bir akım vardır. Son günlerde direnişlerinden ötürü 3 binden fazla assubay tutuklandı, yargılanıyor. Silahlı kuvvetlerin başını militarist klik tutuyor. TKP militarist kliğe, işbirlikçi burjuvaziye karşı yurtsever komutanları ulusal, demokratik, anti-emperyalist cephede örgütlemeye çalışıyor.» (YENİ ÇAĞ Haziran 1975, s. 553)

«*Silahlı kuvvetlerdeki yurtseverler, devrim hareketinin vurucu gücüdür.*» (ATILIM, Mayıs 1975)

«Yurdumuzda ordunun çoğunluğu işçiler, köylülerdir. Ne var ki, emperyalistler, yerli işbirlikçiler ordunun üst kademelerini türlü yollarla kendilerine bağladılar. Orduyu işçi sınıfına ve halka karşı kullanıyorlar.» (İŞÇİNİN SESİ, 16 Ocak 1975 tarihli sayısı)

«... Türk kamuoyunca asıl yadırganan şey yabancı telkinleriyle, yoksulluk denizi içinde refah adacıkları yaratma ve bu yoldan *ordu ile Türk halkı arasında uçurum açma yolunda çabalardır.*» (Mihri Belli, Yazılar, s. 18)

«Türk ordusunun ezici çoğunluğu işçi, köylü, dar gelirli memur çocuklarından oluşuyor. *Halkın ordusu* halk düşmanlarına karşı olmalıdır.» (ATILIM, Yıl: 2, Sayı: 1. «ORDU»)

«Silahlı kuvvetleri yeniden ulusal niteliğine kavuşturmak, halkımızın kurtuluş savaşında önemli bir aşama olacaktır.» (ATILIM, Mart 1975)

«Milli burjuvazi çifte karakteri olan bir sınıftır. Bir yandan emperyalizm tarafından ezilmektedir. Bu bakımdan devrimden yana, yani bağımsız, demokratik bir Türkiye'den yana olması gerekir. Ama öte yandan varlığı kapitalist sömürme sisteminin devamına bağlı olduğu için sosyalizme karşıdır... Onun için böyle çelişkili bir durumu olan bir milli burjuvazinin, Türkiyede ancak güçlü bir halk hareketi tarihi gelişmeye damgasını vurduğu zaman, işbirlikçi sermaye ile uzlaşmayan sınıf çıkarının bilincine varması ve devrimci güçler arasında bir süre için, yerini alması beklenebilir.» (M. BELLİ, Yazılar, s. 14)

«Memlekette burjuvazinin içindeki ayrılma ve ayrışmayı görmeyenler, yahut görmezlikten gelenler: 'Türkiye'de bir milli burjuvazi koydunsa bul' diyorlar. Bazıları da 'milli burjuvazi de, CHP de çoktan ununu elemiş, eleğini asmıştır' iddiasını tekrarlıyor. Bu 'görüşler' temelsiz, çürük ve zararlıdır... Türkiyenin bugünkü aşamasında milli burjuvazi, bu bölüm Milli bağımsızlık için, yabancı egemenliğine karşı, gericiliğe karşı, AP hükümetinin faşist diktatorya eğilimine karşı, şu veya bu ölçüde ikili anlaşmalara karşı, NATO'ya karşı çıkan, sınırlı da olsa toprak reformu için direnen bölümüdür. Bu milli burjuvazi ununu eleyip eleğini asmamıştır.» (GÜNÜMÜZDE TKP, S. ÜSTÜNGEL)

Milli burjuvazinin devrimci potansiyeli hakkında hayallere kapılmadan söyliyebiliriz ki, bu sınıf, ulusal toplumumuz içinde sayılmalıdır ve ulusal ekonomimizde de bir süre için yeri olacaktır.» (Mihri Belli, YAZILAR, s. 14)

«Burjuvazinin ilerici kolunun hedefi yurt üzerine çökmüş olan emperyalizm ve işbirlikçi egemenliğine son vermek, Türkiyeyi kapitalist gelişme yo-

lunda tutmak, sömürü imkanlarını tek başına elde etmektir. Bu ilk aşamada *anti-emperyalist planda demokratik hakları geliştirmek hedefinde, işçi sınıfı ile ulusal burjuvazinin savaşları bazı noktalarda aynı paraleldedir.*» (YENİ ÇAĞ, Haziran 1975, TİP Programı Eleştirisi).

Söze başladıkları zaman «56 yıllık mücadele» adına ahkam kesen; fakat 56 yıldır işçi sınıfımızın ve emekçi halkımızın kurtuluş mücadelesinde elle tutulur somut hiçbir olumlu sonuç ortaya koyamıyan, tersine ne kadar pislik ve batak varsa, bugün onları kusan bu sosyete «komünistleri»nin işçi sınıfının dışındaki güçlere bel bağlaması elbetteki doğaldır.

Ya «ulusal görevini» yerine getiren «silahlı kuvvetlerimizin» «ilerici» bir harekatı, ya da «burjuvazinin ilerici kolu», «milli burjuvazi» olan CHP'nin iktidara gelmesiyle, 141-142 lütfen kaldırılacak ve böylece «işçi sınıfının 56 yıllık öncü müfrezesine» (!) «barış ve toplumsal ilerleme» yolunda parlak ufuklar açılacak. Hele ileride CHP veya ondan kopacak «sol sosyal-demokratlar»la parlamenter yolla kurulacak bir koalisyonla da «ileri demokrasi» gerçekleştirilecek; devletin «demokratlaştırılmasıyla» birlikte emperyalizm kovulacak, tekeller egemenliğine son verilecek; toprak sorunu, milli mesele hep bu ileri demokrasi aşamasında, devletin parçalanmasıyla ve demokratik halk diktatörlüğünün kurulmasıyla DEĞİL, halktan yana ilerici bir hükümetin «devleti demokratize» etmesiyle halledilecek ve sosyalist devrim aşamasına gelinecektir!...

Aşırı bir CHP kuyrukçuluğu ve Mihri BELLİ'yi de gölgede bırakan bir «ordumuz» edebiyatı, hep bu Türkiye toplum şartlarına şabloncu bir kafayla uygulamaya kalkılan «KAPİTALİST OLMAYAN KALKINMA YOLU» ve «İLERİ DEMOKRASİ» teorilerinden kaynaklanmaktadır.

«Daha dün Portekiz'de 48 yıllık faşizmin yıkılmasında komünist, sosyalist ve ileri düşünceli ordu mensuplarının önemli payı oldu.» -İşçinin Sesi, Ordu Üzerine, s. 23. Ocak 1975-

Günlük sosyal yaşantılarından bile ne kadar komünist (!) oldukları belli olan ve 56 yıldır işçi sınıfı hareketini başka güçlerin kuyruğuna takmaya çabalayan bu «sosyete komünistleri»nin Portekiz'e bakarak ayranları kabarmasın! Önce şunu bilsinler ki, Portekiz komünistleri onlar gibi yurtdışından «radyo» palavracılığı değil; en zor şartlar altında dahi hem emekçi kitleler hem de ordu içinde bizzat yeralarak çalışmışlar ve uzun yıllar örgütlenme faaliyetleri yürütmüşlerdir. Hem de faşizmin korkunç terörüne rağmen, komünist partisi merkez komitesi üyelerinin de bizzat Portekiz içinde çalışmalarıyla. Fakat yine de aynı kaynaktan edinilen tezler bugünkü sonucun nedenlerinden biridir.

Komünistler, elbette ki sektarizme, dogmatizme ve revizyonizme prim vermeden, bütün emekçi sınıf ve zümreler içinde çalıştıkları gibi, ordu içinde de çalışırlar. Ama bu çalışmayı «ordumuz», «silahlı kuvvetlerimiz» şamatalarıyla, ve aşağıdaki alıntıda da görüleceği gibi palavracılık düzeyine varan «ordu şakşakcılığı»yla yapmazlar :

«*Ordudaki yurtsever subay ve erler* Erzincan, Tokat, Gerede, Diyarbakır'da, yurdun başka köşelerinde Türkeş'in, Demirel'in, Erbakan'ın, Feyzioğlu'nun faşist komandolarına karşı, *devrimcileri, ilericileri, komünistleri, sosyalistleri, Atatürkçüleri, kent ve köy emekçilerini korudular. Bunlar, TKP'nin, Atatürkçülerin, sosyalistlerin, sendikacıların, işçilerin elbirliği ile yürüttükleri anti-faşist, anti-emperyalist savaşı desteklediler. Somut olarak bu savaşta halktan yana olan yerlerini aldılar.*» -Atılım, Temmuz 1975, «Yığın Gösterileri ve Ordu» başlıklı yazıdan-

Evet, bu alıntı siyasi bir mizah dergisinden alınmamıştır! «56 yıldır işçi sınıfının ardıcıl savaşımını» sürdüren (!) TKP'nin resmi yayın organı söylemektedir, bu utanmazca yalanları!

Yukarıdaki alıntıda da görülen bu deli saçması palavracılık o kadar gülünç bir düzeye ulaştırılmıştır ki, sonunda doğal olarak ipin ucu kaçmış ve iş «27 Mayıs darbesine sahip çıkmaya» kadar varmıştır:

> «... 27 Mayıs çıkışı yalnız silahlı kuvvetlerin başardığı bir hareket değildir. *'27 Mayıs'* TKP'nin de büyük katkıda bulunduğu uzun yıllar süren bir savaşın sonucuydu.» (ATILIM, Mayıs 1975, «27 Mayıs ve Ordu» başlıklı yazıdan)

Ayrı bir yazının konusu olacak olan TKP'nin çalışma anlayışının «palavracılık» üzerine oturduğunun bu türden somut belgelerini «zenginleştirmek» mümkündür:

> «Bu yılki 1 Mayıs gösterilerine, yalnız İstanbul'da 500 bin işçi, öğrenci, emekçi halk katıldı. «NATO'ya hayır!» «Barışın, halkımızın baş düşmanı emperyalizme karşı, dünya barışı için savaşta birleşelim!» «Bağımsız, sömürüsüz, *ileri demokratik* bir Türkiye için savaşta birleşelim!» «*Türkiye Komünist Partisi'ne özgürlük!*» *belgilerini haykırdı.*» (ATILIM, Haziran 1976, «ASBP'nin Kongresinde» başlıklı yazıdan)

Bu palavra da, «anlı şanlı» Merkez Komitesi Genel Sekreteri İ. Bilen «yoldaş»tan!!!

İ. Bilen «yoldaş» (!), Almanya Sosyalist Birlik Partisi'nin IX. Kongresinde «aşka gelerek» mangalda kül bırakmıyor: «500 bin kişi TKP'ye özgürlük! belgisini haykırdı», diyor. Ne yapalım, «ufak at da civcivler de yesin!» demekten başka söyleyecek söz bulamıyoruz..

Gerçekten de bir ideolojinin doğal sonucu olması açısından önemli bulduğumuz için bu türden örneklere

hiç bir yorumda bulunmaksızın birkaç tane daha eklemekte yarar görüyoruz :

> «(14 Ekim ve 9 Aralık 1973 seçimlerini kastederek -bizim notumuz-) Türkiye Komünist Partisi yeter bir süre serbestçe politik eylemde bulunduktan sonra seçimlere katılsaydı, Türkiye'nin politik çehresi bugünkünden çok farklı olurdu. İşçi sınıfının, parlamentoda sağlam bir kürsüsü, belki hükümette bile temsilcileri olurdu.» (Yeni Çağ. Mayıs 1974, s. 430, A. Saydan)

Bir örnek daha: Bugün «NATO Müşterek Savunma Tesisleri», vs. gibi isimler altında faaliyetlerini sürdürmekte olan Amerikan üslerine MC tarafından sözde «el konmasını» (!) TKP şöyle yorumluyor.

> «Ordu, topraklarımızdaki Amerikan saldırı üslerinden bazılarının kapılarına Türk nöbetçilerini dikti. Şimdiye kadar Cumhurbaşkanının bile giremediği bu yerlere Türk subayı girdi. Amerikan bayrağı indirildi. Edimli durum bu. Bu, halkımızın uzun yıllar verdiği bir savaşımın sonucudur. Türkiye Komünist Partisinin 30 yıldır, ardıcıl sürdürdüğü çetin savaşın meyveleri elle tutulur, gözle görülür olmuştur.» (Atılım, Ağustos 1975, «Ardıcıl Savaş» başlıklı yazıdan.)

Burada açıkça TKP'nin «30 yıldır sürdürdüğü ardıcıl savaşın» sonucunda *ordunun,* adeta yurtseverlik duygularıyla hareket ederek, kendi insiyatifiyle Amerikan üslerine girip «Amerikan bayrağını indirdiği», «bu saldırı üslerinin kapılarına *Türk nöbetçilerini* diktiği» ve «şimdiye kadar cumhurbaşkanının bile giremediği bu yerlere *Türk subayının* girdiği» söylemektedir.

«Pes!» demekten başka diyecek bir şeyimizin olmadığını belirterek, burjuvazinin militarize gücü olan *ordu* üzerine TKP'nin baştan aşağı «sapık» görüşlerine son bir örnek vererek bu konuyu noktalamak istiyoruz.

Şöyle diyor TKP'nin yayın organı ATILIM:

«Sömürü düzenlerinde egemen sınıflar halk yığınlarını, bu arada halkın üniforma giydirilmiş ve silahlandırılmış bir parçası olan *orduyu politikadan uzak tutmaya çalışırlar.*» (ATILIM, Mart 1975, «Burjuvazinin Ordu Politikası» başlıklı yazıdan, italikler bize ait)

İşte bu sözler, «hacılarımız»ın nasıl bir «sınıflar üstü» devlet ve ordu anlayışına sahip olduğunu açıkça kanıtlamaktadır. Beş vakit «vaaz» da küfrettikleri Kıvılcımlı, M. Belli gibi «orduyu devrimin önemli vurucu gücü» saymalarının gerçek nedenini itiraf etmektedir, bu sözler.

«Sömürü düzenlerinde egemen güçler,» «orduyu politikadan uzak tutmaya çalışırlar» mış! Vah! vah! Demek burjuvazi, orduyu «politikadan uzak» tutuyor ve sizin cuntacı amaçlarınıza ket vuruyor! Çok yazık!

Ordunun, bütün sömürü düzenlerinde, özellikle bizim gibi yarı-sömürge ülkelerde emekçilerin çıkarlarının karşısında olarak, politikanın tam göbeğinde yeraldığını, sanıyoruz söylemeye bile gerek yoktur!

Sonuç olarak TKP'nin «turşuluk komünistleri (!) nin» burjuvazinin vurucu militarize gücü ordu hakkındaki görüşleriyle nasıl bir devlet ve devrim anlayışını savundukları, leninizmin devlet teorisini nasıl iğrenç bir şekilde tahrif ettiklerini, resmi yayın organlarında yeralan somut belgelerle izledik. Ve hiç şüphesiz ki, TKP'nin bu görüşleri kendine özgü bir olay değildir. «Enternasyonalizm» ve «Uluslararası Komünist Hareket» adına getirilen tezlerden ve görüşlerden kaynaklanmaktadır. İstendiği takdirde bu konudaki tez ve görüşlerin kaynakları ve ortaya konuş şekilleri dört Sovyet yazarının kaleme almış olduğu «Ulusal Kurtuluş Savaşları ve Üçüncü Dünya» adlı kitabın «Ordu» başlıklı bölümlerinde daha detaylı bir şekilde bulunabilir.

Devlet ve Ordu konusundaki görüşlerini böylece kısaca belirttiğimiz TKP'nin *Cumhuriyet rejimi* ve *Kemalizm konusundaki görüşlerine* de değinmenin yararı var.

Kurtuluş'un birinci sayısında Kemalizmin sınıflar üstü bir ideoloji olmadığını ve bunun resmen burjuva ideolojisi olduğunu, Kurtuluş Savaşına önderlik eden kadroların da ideolojik belirlenimlerinin de büyük oranda burjuva ideolojisi olduğunu vurgulamıştık. Meselenin böyle değerlendirilmesinin yıllardan beri sosyalist saflarda yapılmadığını ve bunun temel nedeninin de sağ devrim anlayışı olduğunu da belirtmiştik. Kendi sağından devrim bekleme olarak değerlendirdiğimiz bu yaklaşım uzun bir süre Atatürkçülüğü devrimin müttefikleri arasında görmüştür.

Bunun izlerini, devrim yapmaya niyeti olmayan ve «ileri demokrasi» şartlarında «toplumsal ilerleme» ile sosyalizme geçebileceğini (!), Leninizmi revize ederek savunan ve bunun pratikteki yansıması olarak da «Ulusal burjuvazi»nin peşine işçi sınıfımızı takma çalışmalarını başarıyla sürdüren TKP'nin bu konuda da 56 yıllık sağ anlayışın ürünü olarak Kemalizm meselesine yaklaştığını görüyoruz.

Bizim bildiğimiz bir tek tip Atatürkçülük vardır. O da, burjuva ideolojisi olan Atatürkçülük. Bunun gerçeği veya sahtesi yoktur. Atatürkçülüğü gerçek ve gerçek olmayan diye ikiye ayırmak çok yanlıştır. Geçmişte de -12 Mart öncesinde de- aynı ayırım yapılıyordu. Kemalizmin «sağı»-«solu» meselesine dönüştürülmüştü tartışmalar. Meseleye o zamanlar «sağ» bakmamıza rağmen, o günün koşullarında bile Kemalizmin sağı-solu olmadığını belirtmiştik. (18)

TKP bu meseleye hâlâ 1970'lerde Şahin Alpay'ın baktığı gibi bakmaktadır. (19) Gerçek Atatürkçülük diye birşeyin varlığından bahseden TKP bunun konumunu işçi sınıfının yanına koymaktadır. Elbette «gerçek Atatürkçüler» vardır. Faruk Gürlerler, Muhsin Baturlar,

Faik Türünler, Erimler gerçek Atatürkçüdürler ve 12 Mart döneminde Faşizmin işkencehanelerinde kimlere karşı neler yaptırttıklarını hepimiz biliriz. Ancak TKP'li baylar 56 yıldan beri «savaşımlarını» yurt dışında sürdürdükleri (!) için bilmezler. Bu konuda Atılımda geçen satırları birlikte izleyelim.

> «Memleketi adım adım faşizme sürüklemeye çalışan karma hükümet, işbirlikçi burjuvazi, TKP'nin işçi sınıfının, ilerici sendikaların, yurtsever er ve subayların, *gerçek Atatürkçülerin,* yurt dışında çalışan işçilerimizin yürekli direniş ve baskılar sonucu, Ankara İstanbul, İçel ve Adana illerinde uygulanan sıkıyönetimi kaldırmak zorunda kaldı.» (Atılım, Sayı 8 (20), s. 6, abç.)

Gerçek Atatürkçüler direnip sıkıyönetimin kalkmasına sebep olmuşlar (!)

Kemalizm meselesinin böylesine sağ bir anlayışla işlenmesi TKP'yi başka konularda ki anti-Leninist yaklaşımlarıyla bütünleştirmektedir. 1923 lerden beri şekillenen ve kurumları oluşurken hemen işçi sınıfına karşı baskı görevini yerine getiren Cumhuriyet rejiminin kimin yararına oluştuğunu gözlerden ırak tutmaya gayret eden TKP bu gayretlerini şu satırlarla ifade etmektedir.

> «*Burjuvazi,* ulusal kurtuluş savaşının yapıtı olan *Cumhuriyeti ele geçireli beri Türkiye*'de düzen sorunu gündemden inmiyor. Bu konu özellikle son yıllarda ön planda yer aldı. Çünkü işbirlikçi burjuvazi sömürüde, soygunda her türlü ölçüyü aştı.» (Atılım, s. 3 (27), Mart 1976, s. 2) (italikler bize ait)

Gene aynı sayının 3. sahifesinde şu satırları birlikte izleyelim :

> «Yerli-yabancı tekelci sermayenin dayattığı bu *hükümet,* işbaşına gelir gelmez Devlet mekanizmasına el attı. Çeşitli devlet kuruluşlarında, orduda, bakanlıklarda, emperyalizme, NATO'ya karşı ulusal

çıkarlarımızı, onurumuzu savunan binlerce yurtseveri işten çıkardı. *Cumhuriyet Rejimini kökünden baltalamaya girişti.* Tehlike böylesine büyüktür.»

Aslında yukarıdaki iki alıntının her cümlesinden öz olarak anlatılmak istenenleri açacak olursak burada Leninizmin başta Devlet konusu gelmek üzere birçok konusunun revize edildiğini görebiliriz. Ancak bizim önemle üzerinde durmak istediğimiz konu daha başka.

TKP, şunu demek istiyor:

1) Ulusal kurtuluş savaşı burjuvazinin önderliğinde verilmedi, dolayısıyla kurulan Cumhuriyet de burjuvazinin cumhuriyeti değildi.

2) Burjuvazi kurulan bu cumhuriyeti sonradan ele geçirdi.

3) Buna bağlı olarak burjuvazi Cumhuriyeti ele geçirene kadar düzen sorunu yoktu, ondan sonra oldu.

4) İkinci alıntıda MC iktidarından bahsediliyor. 50 yıldır Cumhuriyeti kısmen ele geçiren burjuvazi MC hükümeti eliyle Cumhuriyet rejimini «kökünden baltalıyor».

5) Cumhuriyet rejimi böylesine bir durum karşısında kalınca «tehlike böylesine büyük» oluyor.

Yukarıda sıraladığımız maddeler ne anlama geliyor.

Birincisi; Kurtuluş'un birinci sayısında da belirttiğimiz gibi Kurtuluş Savaşı *Stalin'in* de belirttiği gibi ticaret burjuvazisinin önderliğinde verilmiştir. Hareketin önderliğinin sınıf karakterinden dolayı savaş sonrası organize edilen *devlet tipi,* burjuva devletti. Adının Cumhuriyet olması o günün koşullarında merkezi - feodal yapının kırılmasının sürecinde getirilen biçim olmuştur. Ancak bu biçim Burjuva Demokratik Cumhuriyet midir? Kesin olarak değildir. O dönemin özelliklerine bakacak olursak burjuva Demokratik Devlet biçiminde olması gereken birtakım kurumların olmadığını ve hatta var olanların da giderek ortadan kaldırıldığını görüyoruz. Cumhuriyet rejimi hava da olan bir *yönetim biçimi* de-

ğildir. Devlet biçimi olarak karşımıza çıkan bu yapının esprisi, burjuva sınıf iktidarının baskı örgütü olmasıdır. Devlet konusu temelde çarpıtılınca elbette meseleye TKP gibi ters yaklaşmak zorunda kalırız. TKP'nin Önce kurtuluş Savaşını yanlış değerlendirmesi ve buna bağlı olarak da Cumhuriyet rejiminin kimin rejimi olduğu sorusuna «Burjuvazinin değildi» şeklinde cevap vermesi gayet doğaldır.

Ancak burada önemli bir konuda açıklama yapmak ihtiyacını duyuyoruz.

Emperyalizm çağında, tekel öncesi gibi yani serbest rekabetçi kapitalizm döneminde olduğu gibi Burjuva Demokratik Cumhuriyetden bahsedebilirmiyiz?

Elbette bahsedemeyiz. Çünkü Emperyalizm döneminde gerek metropollerde, gerekse yarı-sömürge ve sömürge ülkelerde olsun burjuvazinin çıkarlarını örgütleyen devlet biçimi olarak Burjuva demokratik Cumhuriyetler öz olarak rekabetçi dönemde kalmıştır. Bunun yerine özde burjuva diktatörlüğü olan çeşitli devlet biçimleri ikâme edilmiştir. İşte Cumhuriyet rejimimizin temelinde yatan espri buradan kaynaklanmaktadır. Lenin,

> «Devlet biçimleri bir hayli farklıydı. Köleci çağda, sözgelişi eski Yunanistan ve Roma gibi tamamen kölelik üzerine kurulu ve o günün ölçülerine göre daha gelişmiş, kültürlü ve uygar ülkelerde bile çeşitli devlet biçimlerine rastlanır. Daha o zamanlar Monarşi ile Cumhuriyet, Aristokrasi ile Demokrasi arasındaki ayrılıklar belirmişti. Monarşi tek bir insanın iktidarıydı, Cumhuriyet iktidarın seçim yoluyla ele geçirilmesiydi. Aristokrasi nisbeten küçük bir azınlığın iktidarıydı, Demokrasi ise halkın iktidarıydı. (Demokrasi Yunancada halk iktidarı anlamına gelir.) Kölelik çağında ortaya çıkan bütün bu ayrılıklara rağmen, köleci çağın Devlet'i, ister monarşi, ister aristokrasi, ister demokra-

si olsun, köleci Devlet idi.» *(Lenin,* Devlet Aşama çeviri dergisi, sayı: 1, sy: 14) diyor.

Kurtuluş savaşından sonra şekillenen Cumhuriyet Demokratik Halk İktidarının aldığı biçim olmadığına göre burjuvazinin devletiydi. Ancak TKP'nin bu meseleyi de çarpıtması tesadüf veya bilgisizlik değil tam tersine devrim yapmaya niyeti olmayan revizyonistlerin genel karekterlerinin teorik şekillenmelerinden birisidir.

İkincisi; Burjuvazi kurulan Cumhuriyet'i sonradan ele geçirmedi. Tam tersine başından beri kendisinin sınıf iktidarının bir biçimiydi.

Üçüncüsü; Emekçi kitleler ve Özel olarak da işçi sınıfımız için düzen sorunu ta başındanberi vardı. Cumhuriyetten evvel de vardı, sonra da vardı. Ve bugün de bu sorun vardır. Bu sorun ancak ve ancak İşçi sınıfının ve emekçi halkımızın iktidarında çözümlenmeye başlayacaktır.

Dördüncüsü; MC iktidarından, Cumhuriyet rejimini kökünden baltalamaktan bahsediyor. Tamamen saçma bir yaklaşımdır. Zaten devlet, MC'nin şu anda çıkarlarını koruduğu burjuvazinin ve büyük toprak sahiplerinin devletidir. MC'nin bunu baltalaması sözkonusu değil, (20) düzendeki baskının dozunu arttırması sözkosudur.

Beşincisi; Tehlike TKP'nin belirttiği gibi böylesine büyükmüş. Aslında tehlike ta başından beri büyüktü. Yoksa sonradan büyümedi.

Eğer TKP, 1923 de kurulan Cumhuriyetin, Burjuva Demokratik Cumhuriyet olduğunu iddia ederek o Cumhuriyet rejimini savunsaydı, onlara karşı aşağıda aktaracağımız Lenin'in sözleriyle cevap verirdik:

> «Biz, proletarya için, kapitalist rejimde en iyi devlet biçimi olarak demokratik cumhuriyetten yanayız; ama unutmaya da hakkımız yoktur ki, hatta en demokratik Burjuva demokratik cumhuriyette bile, halkın nasibi, ücretli kölelikten başka bir-

şey değildir.» (Lenin, Seçme Yazılar, May yay. s. 26)

Ancak onlar bunu bile yapmıyor. Yani Kautsky kadar bile devlet meselesini çarpıtamıyorlar. Tam anlamıyla burjuvazinin kuyruğuna takılan siyasi çizgilerinin sonucu böylesine anti-marksist devlet teorisi geliştiriyorlar.

Görüldüğü gibi, TKP son derece açık olan bir meseleyi, -ülkemiz sosyalist hareketinin günümüzdeki somut şartlarından da yararlanarak- mümkün olduğu kadar bulandırıp, anlaşılmaz hale getirmekte yarar görmüştür. «Demokratikleştirip» halkın «egemenlik aracı» haline «dönüştürdükleri» devleti daha sonra «kırıp, döküp», «savaşımcılık» oynamakla, ileri demokrasi'nin sonuna devrim kelimesini ekleyerek «keskinlik» yapmakla, «halkın ordusu», «yurtsever subaylarımız» edebiyatıyla cuntacılık peşinde koşturmakla, burjuva reformist görüşlerini maskeleyebileceğini sanmıştır. Kısacası, TKP, «kırk yıllık Kani'yi, Yani diye yutturma» misali, «yüzyıllık Kautsky'ci ideolojisini Lenin'cilik diye» yutturmaya kalkışmıştır.

Ama bunda başarılı olabilmiş midir? Leninizmden nasibini alamamış bir takım küçük-burjuva entellektüellerle sosyalizm mücadelesinde nefesi tükenmiş, burjuvaziye ellerini kaldırmak için «dolaylı yoldan» sosyalizmi bırakan tabansızlar anlamında evet! Proleter sosyalizmini, yüce Leninizmin ilkelerini tavizsiz savunanlar anlamında ise asla!

Bugün en başta işçi sınıfımız, sendikal örgütünün başına çöreklenerek, kendisini ekonomik mücadelesinde bile tekelci burjuvaziye peşkeş çeken ve siyasi alanda ise burjuva reformizminin batağına sürüklemeye çalışan TKP'ci devrim kalpazanlarının «niteliklerini» açıkça görmeye başlamıştır.

Diğer emekçi kesimlerin kitle örgütlerinde ise, bunların tabanını oluşturan geniş yığınlar, yönetimi TKP'-

ci sahtekarların eline geçen örgütlerinin nasıl da kısa bir zaman süresi içinde «adından» başka geriye hiçbir şey kalmayan sıradan «burjuva kurumlarına» dönüştüğünü, TKP'nin kimden «yana» olduğunun bilincine vararak izliyorlar.

1971 sonrası ülkemiz sosyalist hareketinin ideolojik-politik ve örgütsel dağınıklığından yararlanarak, geçici ve kof bir «ilerleme» kaydeden TKP'nin artık maskesi düşmüş ve reformist yüzü deşifre olmuştur.

TKP, Türkiye halklarının kurtuluş mücadelesinin zaferine kadar, onun dışında ve hep onu çelmeleme umuduyla bir «mülteciler» partisi (!) olarak yaşamaya mahkum olmaktan kurtulamıyacaktır!

NOTLAR

(1) Sosyal İlerleme Teorisi deyimi bize değil, bizzat sovyet ideologlarına aittir. Örneğin: «...Bu nedenle, sosyal ilerleme teorisi, yeniden büyük bir bilimsel ve siyasal güncellik kazanmıştır.» (Bkz. Çağımızda Ulusal Kurtuluş Savaşları ve Üçüncü Dünya, E. Jukov, A. İskenderov, L. Deliusin, L. Stepanov, s. 216, paragraf 2) S: 14

(2) V. Lenin, Oeuvres, Paris, c. 25, s. 390) S: 15

(3) Moğolistan hayvancılıkla geçinen ve nüfusun çoğunluğu göçebe çobanlardan oluşan bir ülkedir. S: 16

(4) (Kapitalist olmayan kalkınma yoluyla... -bizim notumuz)... Herşeyden önce işçi sınıfının durumunun ve köylülükle olan ittifakının güçlenmesi ve ilerde yavaş yavaş bilimsel sosyalizmi benimseyecek olan, proleter niteliği taşımıyan ilerici unsurların siyasal ve ideolojik evrimi sözkonusudur. Bu süreç çok hızlı olmayabilir. Genellikle yirmi yıldan fazla sürer. Bu sürecin hızlanması ve buna bağlı olarak kapitalist olmayan kalkınma döneminin kısalması, sadece dış etkenlerle değil, fakat özellikle iç etkenlerle yakından ilgilidir. (Ulusal Kurtuluş Savaşları ve Üçüncü Dünya, E. Jukov, A. İskenderov, s. 223) S: 23

(5) Devrimci gelişiminin ve değişimin olanak tanıdığı ölçüde demokratik milli-devlet, sosyalist üretim ilişkilerinin egemen olduğu topluma derece derece geçiş koşullarını yaratarak ve hazırlayarak toplumun gitgide dönüşmesine yardımcı olacaktır. İşte demokratik-milli devletin tarihi misyonu budur.

Parlamenter mücadelenin tüm şekil ve yöntemleriyle ve geniş halk yığınlarının eylemlerinin yardımıyla en tutucu unsurlar tecrit edilebilir ve yine bu yolla iktidarın, ulusal kurtuluş devrimini sonuna kadar götürecek olan, en ilerici tabakaların temsilcilerinin eline geçmesi için, barışçı yöntemlerle kamuoyunda baskı yaratılabilir. (age, s. 234) S: 23

(6) Siyasi iktidarın tüm ülke çapında ele geçirilmesi oldukça uzun bir dönemi kapsasa bile, böyle bir hareketin başlıyabilmesi için, daha doğrusu, evrim dönemi mücadele biçimlerinin, devrim dönemi mücadele biçimlerine dönüşebilmesi için bu saydığımız şartların asgari planda da olsa mutlaka gerçekleşmesi gerekir. ... S: 33

(7) Bu konuda Lenin şunları söylüyor:

«Burjuva parlamentosunu dağıtacak durumda olmadığımız sürece, ona karşı hem içten hem dıştan çalışmalıyız. Az çok önemli sayıda emekçi halk (yalnız proleterler değil, aynı zamanda yarı-proleterler ve küçük köylüler) burjuvazi tarafından işçileri aldatmak için kullanılan burjuva demokratik vasıtalara güvendikleri sürece, biz bu sahtekarlığı işçilerin geri kesimlerinin, özellikle proleter olmayan emekçi halkın, en önemli ve en yetkili olarak gördükleri o aynı kürsüden teşhir etmeliyiz.»

«Biz komünistler, devlet iktidarını ele geçiremediğimiz ve sadece emekçi halkın burjuvaziye karşı kendi Sovyetleri için oy kullanacağı seçimleri yapamadığımız sürece; burjuvazi devlet iktidarını kullandığı ve nüfusun değişik sınıflarına seçimlere katılmaları için çağrıda bulunduğu sürece, yalnız proleterler arasında değil, bütün emekçi halk içinde ajitasyon yapma gayesiyle seçimlere katılmakla mükellefiz. Burjuva parlamentosu, işçileri aldatmak için bir araç olarak kaldığı ve «demokrasi» hakkında laflar, dolandırıcılığı ve her türlü rüşveti saklamak için kullandığı sürece, bu (sözde halkın iradesini ifade etmesi gereken, fakat aslında halkın zenginler tarafından aldatılmasını gizleyen) kurumun içinde bulunmakla mükellefiz.» (V.İ. Lenin, Avusturyalı Komünistlere Mektup'tan, Kitle İçinde Parti Çalışması, s. 159)... S: 36

(8) Buradaki «devrim» sözcüğü aslında fazladan konmuş, zira bu tezi ortaya atanlar hiç bir şekilde «ileri demokratik devrim» terimini kullanmıyorlar. TKP, keskin ve «ihtilalci» görünebilmek için «ileri demokrasi» tezine katkı (!) da bulunarak sonuna bir de devrim sözcüğü ekliyor. S: 42

(9) Tırnak içinde söylenen sözler aynen ÜRÜN dergisinden alınmıştır. (ÜRÜN, s. 26, sf. 9) S: 42

(10) «Sosyal-emperyalizm» şarlatanlarını sayma gereğini duymuyoruz. ... S: 43

(11) Karşılaştırmak için bakınız: 1) TKP Programı İleri Demokrasi Başlığı madde 1 şöyle diyor: «Demokratik toplum düzeni işçi sınıfının ağır bastığı işçi-köylü bağlaşıklığına, emekçi yığınların, halkın egemenliğine dayanır. Demokratik devlet, işçi sınıfının, halk yığınlarının egemenliğini sağlar. Köklü, devrimci dönüşümleri sağlar.» 2) TKP Programı TKP'nin Savaş Ödevi başlığı altında: «...Ancak sosyalist bir devrim sonucunda temel üretim araçlarının kamulaştırılmasıyla, burjuva devlet mekanizmasının baştan aşağı yıkılmasıyla...» S: 43

(12) Bkz. bu yazının 22. sayfasındaki alıntı (Ulusal Kurtuluş Savaşları ve Üçüncü Dünya) S: 44

(13) Bu «ağır suç» esprisinin «patenti» bize ait değildir. Patentin sahibi nefesi tükendiğinden, şimdi aynı «ağırsuç»u işlemeyi kabul etmiş bulunmaktadır! S: 46

(14) **Lenin,** Paris Komünü Üzerine, s. 6 S: 51

(15) Bu gerçeği, Atatürkçü «radikaller»den Doğan Avcıoğlu ve gerici tarihçilerden Cemal Kutay'da reddedememektedirler. Bkz. Doğan Avcıoğlu'nun Milli Kurtuluş Tarihi, Cemal Kutay'ın Çerkez Ethem Dosyası. Bunun dışında aynı konuyla ilgili olarak Ali Fuat Paşa'nın Milli Kurtuluş Savaşı Anıları'nda daha detaylı ve kanıtlayıcı bilgiler mevcuttur. S: 53

(16) TKP, CHP'yi «ulusal burjuvazi»nin siyasi örgütü olarak kabul etmekte ve yine CHP'yi anti-tekelci olarak nitelemektedir. Bunu da revizyonist «sosyal ilerleme» teorisinin «ileri demokrasi» tezini dogmatik bir şekilde Türkiye şartlarına uygulamaya çalıştığı için yapmaktadır. Daha önce üzerinde genişçe durduğumuz gibi İleri Demokrasi, Sosyal İlerleme Teorisine göre sosyalizme geçişte zorunlu bir aşamadır. Bu aşamada Komünist Partiler, anti-tekelci Sosyal-Demokrat ve Sosyalist Partilerle ittifak yaparak toplumu ve devleti demokratikleştirerek sosyalizme geçiş imkanlarını hazırlarlar! S: 58

(17) Nitekim bu görüş şu iki paragrafda daha açık olarak sırıtmaktadır.

«Ordumuzda, yurtsever er ve subaylarımız arasında ulusal onur, ulusal bağımsızlık ülküsü güçleniyor. Üslere girenler, Amerikalısını, NATO'sunu kapıdışarı etmelidir. Atom yığınakları, üsler kaldırılmalıdır. İkili Anlaşmalar yırtılmalıdır. **Bunu sağlayacak ileri, demokratik bir hükümet işbaşına gelmelidir.** TKP, halkımızın bu kutsal savaşı-

nı sürdürecektir. Ardıcıl savaş durmuyacaktır.» (Atılım, Ağustos 1975, sayı 8) **«TKP silahlı kuvvetleri devrimci hareketin önemli bir kolu saymaktadır. Faşizmi yumruk yapan Demirel'in karma hükümetini alaşağı etmek ve ilerici, halkçı bir hükümet kurmak için sürdürülen savaşa ordu destek olmalıdır.»** (Atılım, Nisan 1975, Sayı 4, s. 4) -altları tarafımızdan çizildi- S: 64

(18) Ancak meseleyi böyle koymamıza rağmen, tam zıddı bir şekilde konuya yaklaşmıştık. O zamanlar Kemalizmi küçük-burjuvazinin milliyetçilik tabanında anti-emperyalist tavır alışı diye değerlendirmiştik. (Bkz. Kurtuluş **Sosyalist Dergi, Yol Ayrımı, sayı : 1)** S: 69

(19) Şahin Alpay Aydınlık'da bu konuda şunları söylüyordu: «Küçük-burjuvazinin en uyanık kesimini meydana getiren **asker-sivil aydın zümrenin-kemalist devrimci çizginin** bugünkü ideologları küçük-burjuvazinin bocalayan niteliğini yansıtan bir şekilde, bir **sol devrimci,** bir de **sağ gerici parlamentarist kanada ayrılmıştır.** Bugün bu ayrımı yapmadan asker-sivil zümrenin bu iki kanadın liderliğinde de bölünmüş olduğunu görmeden, Kemalist devrimci çizginin bugün içinde bulunduğu meseleleri doğru tespit etmeğe imkan yoktur.» (Ş. Alpay, Türkiye'nin Düzeni Üzerine, Aydınlık S. 12, s. 45, a.b.ç.) S: 69

(20) Düzeni ancak ve ancak işçiler ve emekçilerin sınıf mücadelesi baltalar ve kendi iktidarlarını kurmak için baltalar. S: 73

Geçmişin Değerlendirilmesi

YOL AYRIMI
ÖNCÜ SAVAŞI

Çıkıyor

Kurtuluş Sosyalist Dergi Yayınları : 2

10 TL.